№ 8 WILNO, 1 SIERPNIA 1939 R. ROK X

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Podgórna 1 m. 9.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

L. SUMOROK

Polityka orzecznictwa w dotychczasowej polemice, oraz szkic programu dalszej dyskusji.

Na ogół bierne nasze prawnictwo żywo zainteresowało się poruszoną na łamach Wileńskiego Przeglądu Prawniczego kwestią polityki orzecznictwa, co wymownie świadczy o jej aktualności.

Jak wynika z dotychczasowej dyskusji, polityka orzecznictwa, ściśle związana z interpretacją, powstaje na gruncie niedoskonałości ustawodawstwa.

Przyczyny tych braków kryją się w niedoskonałości każdego dzieła ludzkiego. Przede wszystkim zaś w specyficznych cechach ustaw, jako rozkazu zwróconego przez ustawodawcę do społeczeństwa.

„Rozstrzygnięcia ustawodawcze nie są rezultatem spokojnego namysłu, jak to ma miejsce przy obliczaniu inżyniera, lecz wypadkową działania rozmaitych sił społecznych i sprzecznych interesów w ramach możliwości finansowych. W wirze namiętnych walk nie zawsze decyduje głos zimnego rozsądku“ [1]).

Poza tą atmosferą, w której się tworzą ustawy, należy podkreślić fakt, że sędzia winien te ustawy stosować, a więc powinien je interpretować i zgodnie z nimi rozstrzygać dany konkretny wypadek. Interpretacja ustaw, jak to wynika z ich istoty, nasuwa więcej trudności niż wykładnia innych tworów słowa. Wykazywanie i analiza tych trudności wykracza poza ramy naszej dyskusji i stanowi przedmiot teorii interpretacji.

Polityka orzecznictwa zyskuje prawo obywatelstwa z drugiej strony, z racji zwątpienia przez zwolenników nowych kie-

---

1) Józef Zajkowski. Polityka Prawa — polityka orzecznictwa. Wileński Przegląd Prawniczy Nr 2 z 1939 roku.

runków we wszechmocność logiki: „Spór o politykę orzecznictwa jest w gruncie rzeczy sporem między dawną i nową szkołą prawniczą w przeróżnych jej odcieniach. W prawie obowiązującym nowa szkoła widzi mnóstwo luk, nie dających się uzupełnić za pomocą samej tylko logiki bez wartościowania" [1]). Podłoże filozoficzne starej szkoły to realizm pojęciowy, nowej — nominalizm.

W naszym sporze najskrajniejsze stanowisko zajmuje sędzia Ejmer [2]). Uważa on sędziego za twórcę norm prawnych, pozwala na „kontrastowanie" z ustawą, odrzucenie formalizmu prawnego i wymaga, by sędzia przy osądzie kierował się wyłącznie swymi subiektywnymi zapatrywaniami na słuszność i celowość. Jak trafnie zaznacza Sędzia Plich, poglądy Sędziego Ejmera można sprowadzić „do odrzucenia formy prawnej, do zastąpienia prawa przez ogólne sformułowanie ramowej zasady, równającej się celowości działania... Nie prawo, nie norma stanowiona i wyjawiona, ale światopogląd sędziego ma być kryterium merytorycznej oceny faktów... Mamy wręcz negację prawa... Słuszność subiektywnych ocen danego sędziego idzie przed formułą prawną" [3]).

Mniej skrajne stanowisko zajmuje Dr. Zajkowski. „Zaczęto od niego (sędziego) wymagać, żeby w wątpliwych wypadkach (w wypadkach luk) nie szukał odpowiedzi w ustawach, które jej nie zawierają, lecz żeby przyjął czynny udział w tworzeniu prawa, kontynuował i rozwijał pracę ustawodawcy, w zakreślonych przez niego granicach, słowem żeby uzupełniał politykę ustawodawczą polityką orzecznictwa" [1]). Widzimy więc, że autor również przypisuje sędziemu rolę prawotwórczą, lecz jedynie w wypadku luki w ustawie, nie dopuszcza on natomiast w żadnym wypadku „kontrastowania z ustawą", przeciwnie wymaga, by sędzia nie wychodził z ram przez ustawodawcę zakreślonych. Niestety Dr. Zajkowski nie podaje nawet w przybliżeniu, jak rozumie te ustawowe ramy.

Sędzia Plich również jest zwolennikiem polityki orzecznictwa, wyraźnie o tym mówi, polemizując [5]) z D-rem Zajkowskim. Przyznaje on sędziemu rolę twórcy norm prawnych, lecz nie dopuszcza w żadnym wypadku eliminowania logiki, oraz wymaga by twórczość sędziego „była zgodną z całokształtem norm danego systemu prawnego, logicznie z niego wypływała i z nim się łączyła" [4]).

Klasyfikując dotychczas ujawnione poglądy, wydaje mi się, że Dr. Zajkowski, stojąc całkowicie na nominalistycznym punkcie widzenia, bliski jest nowej szkole typu Hecka, Sędzia Plich zajmuje pośrednie stanowisko o podłożu socjologicznym między

---

2) Dr. Alfred Ejmer. Nowe prądy w sądownictwie. Wiadomości prawnicze Nr 5 z 1938 r.

3) Stefan Plich. O tak zwanych nowych prądach w sądownictwie. Wileński Przegląd Prawniczy Nr 1 z 1939 roku.

4) Stefan Plich. Sędzia twórca prawa. Wileński Przegląd Prawniczy Nr 3 z 1939 roku.

nową szkołą i klasyczną, Sędzia zaś Ejmer, hołduje najnowszym kierunkom uczni Leona Duquit, neguje podmiotowe prawo, upatruje w prawie jedynie funkcję społeczną. W kwestiii orzekania posuwa się bardzo daleko, dopuszczając wyrokowanie nie tylko preter legem, lecz nawet contra legem.

Tak się przedstawia z grubsza bilans dotychczasowej polemiki o ile wspomnimy jeszcze o ciekawej próbie Sędziego Plicha analizy polityki orzecznictwa na gruncie badań psycho-socjologicznych postawy prawnika i ustawodawcy. W swych wywodach autor opiera się na analizie przeprowadzonej przez profesora Bronisława Wróblewskiego w dziele „Studia z dziedziny Prawa i Etyki“ [5]).

Należy podkreślić, że właściwie nikt, z tych co dotychczas zabierali głos w naszej polemice, nie sprecyzował pojęcia polityki orzecznictwa. Dr. Zajkowski pomija tę kwestię, mniemając, iż interesujące nas pojęcie nie wzbudza daleko idących wątpliwości. Sędzia Plich co prawda probuje wyjaśnić przedmiot naszego sporu:

„Polityka w orzecznictwie to bezpośrednie wpływy rzeczywiste bądź urojone (czy też usiłowanie wywarcia wpływu) politycznej grupy rządzącej, za pomocą tych lub innych organów władzy państwowej, przez daną grupę opanowanych, na sądownictwo i na rozstrzyganie konfliktów między jednostką, a władzą państwową, bądź między poszczególnymi osobami w kierunku pożądanym przez władze grupy rządzącej“. „Polityka w orzecznictwie“ w podanym potocznym sformułowaniu tego pojęcia przybrać może dwie zasadnicze formy:

a) wpływu zewnętrznego na sędziów w kierunku takiego czy innego stosowania w praktyce danej normy prawnej, takiej bądź innej jego interpretacji;

b) wpływu wewnętrznego t. j. swoistego oddziaływania osobowości sędziego na stosowanie obowiązującego prawa i ogólną działalność w jego granicach.

Ta ostatnia forma sprowadza się zasadniczo do tego co nosi nazwę „wykładni prawa“, stanowiąc w zewnętrznym jej wyrazie t. zw. „politykę orzecznictwa sensu stricto“.

Nie wgłębiając się w analizę podanej definicji, rzuca się od razu w oczy, że autor operuje mglistym pojęciem „swoiste oddziaływanie osobowości sędziego“, wymagającym sprecyzowania, bez czego nie posiada wewnętrznej treści.

Dla tego też określenia jego nie można uznać za wystarczające. Żeby dalsza dyskusja była możliwie płodna, wydaje mi się jednak celowym bliższe określenie polityki orzecznictwa, oraz podział tematu na : politykę orzecznictwa cywilnego i politykę

---

5) Stefan Plich. Postawa ustawodawcy i prawnika, a jawność powodów rozstrzygnięć sądowych. Wileński Przegląd Prawniczy Nr 4 z 1939 roku.

orzecznictwa karnego, ze względu na wewnętrzną różnicę wyrokowania w każdej z tych dziedzin.

Zgodnie z nakreślonym szkicem programu, postaram się bliżej określić przedmiot naszej dyskusji.

Na wstępie zaznaczę, że nie chodzi mi o „potoczne" znaczenie wyrazu polityka, lecz sprecyzowanie możliwie dokładne samego pojęcia.

Można badać wewnętrzną istotę zjawiska, stanowi to przedmiot teorii. Przy takim badaniu osoba badacza nie odegrywa żadnej roli, nie jest ona w mocy ani zmienić, ani zmodyfikować samego zjawiska. Praca w tym wypadku sprowadza się do odnalezienia koniecznych składników, elementów stanowiących o samym zjawisku, bez których zjawisko nie może mieć miejsca, do analizy tych elementów, wzajemnego ich oddziaływania, wyprowadzania z takiej analizy wniosków i ich systematyzowania.

Prócz elementów koniecznych każde zjawisko posiada elementy uboczne, nie stanowiące o jego istocie. Badanie tych elementów wykracza poza ramy teorii i stanowi przedmiot polityki.

W takim ujęciu decyduje o tym czy mamy do czynienia z teorią, czy też z polityką wyłącznie przedmiot badania.

Niektórzy uważają, że miarodajnym czynnikiem odróżniającym teorię od polityki nie jest przedmiot, lecz sposób badania. Stąd wyrażenie badanie polityczne — wartościujące — celowościowe.

Analizując ten punkt widzenia przede wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że pojęcia „wartościowanie" i „celowość" nie są synonimami. Wartościować, oceniać, można nie tylko z punktu widzenia celów, lecz również i z innych punktów widzenia. A więc w tym rozumieniu istota polityki polegałaby na wartościowaniu, oraz na badaniu celów jakim zjawisko może służyć.

Cele zjawiska stanowią zawsze jego element uboczny, więc co do tego punktu upada różnica między obu poglądami, miarodajny bowiem pozostaje i tutaj przedmiot badania.

Elementy konieczne, jak wskazano wyżej, są zawsze niezmienne, niezależne od badacza, który może je zbagatelizować, przeoczyć, przez co jednak nie tracą one swego znaczenia. W takim wypadku zjawisko pozostanie niezmienne, badanie tylko będzie niepełne i nie doprowadzi do celu — do wykrycia prawdy. Wszystkie elementy konieczne, ze swej istoty, są między sobą równe, wszystkie one razem i każdy z osobna stanowią o istocie zjawiska, nie może więc być miernika do ich wartościowania. Gdyby kto zechciał taki miernik stworzyć sztucznie, wartościowanie jednak byłoby alogiczne i bezcelowe.

Co innego elementy uboczne. Badacz może, o ile nie zupełnie je eliminować, to w każdym razie zmodyfikować ich działanie.

Waga gatunkowa tych ubocznych elementów jest różna. Wartościowanie więc jest nie tylko dopuszczalne, lecz wprost wynika z ich istoty. Przychodzimy tedy do wniosku, że podatne do wartościowania są jedynie uboczne elementy zjawiska, wobec czego za stanowisko metodologicznie prawidłowe należy uznać jedynie stanowisko wysuwające jako kryterium przedmiot badania.

Stosując powyższe rozumowania do interesującej nas kwestii orzecznictwa otrzymamy, że polityką będzie badanie ubocznych elementów orzecznictwa.

Orzekanie jest jurydycznym ujęciem danego konkretnego wypadku, tj. w sprawach cywilnych odpowiedzią zgodną z ustawami, rzecznictwem, zwyczajami i teorią na pytanie postawione przez powoda w jego wniosku o przyznanie lub stwierdzenie prawa, osnutego na przytoczonych faktach. Zewnętrznym wyrazem orzekania jest sentencja wraz z motywami. Wydaje mi się, że takie określenie pojęcia orzekanie wyczerpuje jego elementy konieczne. Badanie tych elementów będzie przedmiotem teorii, badanie zaś wszelkich innych bliżej lub dalej związanych z orzekaniem stanowi przedmiot polityki.

Ponieważ ci co zabierali głos w naszym sporze podkreślają łączność pracy ustawodawcy i sędziego przez twierdzenie, że sędzia winien kontynuować rolę ustawodawcy, że polityka orzecznictwa winna dopełniać politykę ustawodawczą, musimy słów parę poświęcić pojęciu ustawodawstawa.

Ustawodawca tworzy ogólną normę, która ma powszechnie obowiązywać. Może on przy tym tworzeniu powodować się zdobyczami teorii, może wybrać między egzystującymi teoriami, lub nawet zupełnie je negować, lecz nie może pominąć elementów ubocznych normowanego przez siebie zjawiska.

Ustawę wydaje on zawsze w pewnym celu, wartościuje skutki objawów społecznych, za pomocą ustawy chce je spotęgować lub osłabić. Osoba ustawodawcy odegrywa przy tworzeniu ustaw przemożną rolę. Rozstrzygnięcia ustawodawcy, według zupełnie trafnego ujęcia D-ra Zajkowskiego, zawsze będą „wypadkową działania rozmaitych sił społecznych i sprzecznych interesów". Taki charakter ustawodawstwa wymaga od ustawodawcy stosowania polityki, bez której tworzenie ustawy jest nie do pomyślenia. Brak naukowo opracowanych teoretycznych podstaw polityki, niewątpliwie wpływa ujemnie na wagę gatunkową ustaw. Przy obecnej szalonej wprost inflancji ustaw ich braki specjalnie rzucają się w oczy.

Ci więc, którzy widzą te braki, idąc po linii najmniejszego oporu i nie czując się na siłach zaradzenia złu przez naukowe opracowanie polityki ustawodawczej, chcą wprowadzić politykę orzecznictwa.

Należy jednak podkreślić, że atmosfera orzekania jest różną od nakreślonej przez nas atmosfery, w której się ustawy tworzą,

o wiele węższy jest też teren obserwacyjny sędziego, węższa jest również sfera badań, ograniczona danym konkretnym stanem faktycznym, wreszcie sędzia w przeciwstawieniu do ustawodawcy winien być bezstronny, co w znacznej mierze ogranicza przejawy wewnętrzego ja sędziego.

Te daleko idące różnice między tworzeniem ustawy, a jej stosowaniem, pozwalają na apriorystyczny wniosek niedopuszczalności kontynuowania przez sędziego roli ustawodawcy.

Żeby w zupełności wyczerpać dane, osiągnięte w naszej dyskusji, należy jeszcze zaznaczyć, iż według D-ra Zajkowskiego „spór o politykę orzecznictwa jest przede wszystkim sporem o jawność powodów rozstrzygnięcia sądowego“ [4]). To stanowisko poddał krytyce sędzia Plich [5]).

Zgodnie z zajętym przeze mnie stanowiskiem, Dr. Zajkowski upatruje między innymi politykę w badaniu zewnętrznej formy orzekania, ściślej w zestawieniu dwóch części tej zewnętrznej formy — sentencji i motywów.

STEFAN PLICH.

Praworządność rewolucyjna a sądownictwo Z.S.R.R.

I. CELOWOŚĆ PAŃSTWA DYKTATURY PROLETARIATU

Uchwalona w grudniu 1936 roku Konstytucja Z.S.R.R. i podniesione przez Stalina, w związku z uzasadnieniem tej Konstytucji, tezy o stabilizacji form prawnych [1]), wysunęły i ożywiły ponownie kwestię t. zw. *rewolucjonnoj zakonnosti—praworządności rewolucyjnej*. Instytucja praworządności rewolucyjnej w systemie prawnym Z.S.R.R. nawiązuje się wyraźnie do zasadniczych celów państwa dyktatury proletariatu, w jego kolejnych etapach rewolucyjnego rozwoju, poczynając od konieczności całkowitego zburzenia w ogniu rewolucji państwa kapitalistycznego i jego aparatu rządzącego (armii, administracji, sądownictwa) *po przez zbudowanie i przebudowę nowego, proletariackiego państwa i jego organów, do ostatecznego zaniku tychże w ustroju komunistycznym* [2]). Celowość działania rządów państwa dyktatury pro-

---

1) J. Stalin. Dokład o projektie Konstitucji Sojusza S.S.R. Moskwa 1936 g

2) Porówn. np. Lenin. Państwo a rewolucja. Warszawa 1927.

Fr. Engels. Pochodzenie rodziny, własności prywatnej i państwa. Warszawa 1937.

Tenże. Rozwój socjalizmu od utopii do nauki. Warszawa 1933.

Tenże. Anty-Dühring. Warszawa 1936.

letariatu w tym kierunku stanowi przeto bazę zasadniczą, nieodmienną od samego istnienia tej formy ustroju państwowego. Ten ogarniający wszystko cel leży w teoretycznych przesłankach Marksizmu—Leninizmu o państwie i nie może być pomijany, ani zapominany przy wszelkich badaniach form praktycznej działalności państwa proletariackiego.

Dlatego to celowość w działalności normodawczej, teleologizm prawodawcy Rosji Rewolucyjnej stanowi kamień węgielny jego funkcji prawo-twórczej, rządzącej, porządkującej. W tym ujęciu praworządność rewolucyjną śmiało uważać można za syntezę i ogniskową celowości w działaniu radzieckiego ustawodawcy w ogóle, ustawodawcy karnego w szczególności.

II. GENEZA I ELEMENTY SKŁADOWE PRAWORZĄDNOŚCI REWOLUCYJNEJ.

Instytucja praworządności rewolucyjnej *(rewolucjonnoj zakonnosti)* w formie zakończonej wykształtowała się ewolucyjnie w historycznym procesie powstawania i stabilizacji państwa dyktatury proletariatu. Zrodzona na gruncie praktycznych potrzeb nowych rządów i wytworzonej sytuacji prawnej, poddana następnie dynamizmowi celowości przenikającej działalność władzy radzieckiej, tworzy specyficznie skonstruowaną całość nie spotykaną w podobnej formie w żadnym innym systemie prawnym.

Podnieść trzeba jednak, iż praworządność w znacznym zakresie pokrywa się z działalnością prawną, która jak wiadomo ma u podstawy wartość prawną: porządek w stycznych czynnościach ludzkich. Czynności organizująco-porządkujące stanowią jedną z głównych funkcyj ustawodawcy, aczkolwiek nie wyczerpują jej w całości [3]). Otóż ta organizacyjno-porządkująca, ładotwórcza funkcja prawa jednoczy się swoiście w działalności prawodawcy radzieckiego z rewolucyjną praworządnością, znajdując bezpośredni wyraz w specjalnych normach [4]).

Historycznie praworządność państwa radzieckiego wyprowadza się z momentu zdobycia władzy przez rewolucyjny proletariat [5]). Władza ta w formie dyktatury proletariatu w chwili jej powstania na skutek rozbicia dawnych form rządzenia nie była, rzecz jasna, związana prawem przez byłe rządy stanowionym. Swe własne funkcje prawne nowy rząd rozpoczął natychmiast po sformowaniu się. Inaczej nie mógłby sprawować władzy. Każdy kto

---

3) B r o n i s ł a w W r ó b l e w s k i. Profesor Uniwersytetu Stefana Batorego. Studia z dziedziny prawa i etyki. Wilno. 1934, str. 165, 168 i in.

4) Np. Postanowlenje VI Wsierossijskogo Czrezwyczajnogo sjezda sowietow „O tocznom sobludienji zakonow" 8 nojabra 1918 goda. Istorja Sow. Konst. w Diekretach i Postanowlenjach Sowietskogo Prawitielstwa—1917—1936 g. Sostawił S. Studienikin. Ogiz. Moskwa. 1936, str. 85—86.

5) N. W. K r y l e n k o. Lenin o sudie i ugołownoj politikie. Gos. izdat. 1934, str. 239 i sq.

rządzi — ustala prof. Br. Wróblewski — organizuje. Nie można rządzić w chaosie. Każdy kto rządzi — porządkuje. Żadna organizacja nie da się utrzymać bez porządku i ładu [6]) To też liczne twierdzenia Lenina o tym, jakoby dyktatura proletariatu była władzą opierającą się bezpośrednio na gwałcie i nie podlegającą żadnym ograniczeniom, żadnym absolutnie normom prawnym [7]), działającą poza prawem, w oparciu o siłę, w bezpośrednim znaczeniu tego słowa — nie należy bynajmniej rozumieć jako odrzucenia przez Lenina istnienia prawa czy też negację funkcji prawa, jak to twierdzi szereg autorów [8]).

Negacja funkcji normotwórczej władzy radzieckiej, począwszy od pierwszych jej aktów wyjawionych, sprowadziłaby zagadnienie do pytania: od kiedy, od jakiego momentu uznać początek funkcji rządzenia w formie dyktatury proletariatu? Nie rozstrzygając powyższego zagadnienia, które metodologicznie wkracza w dziedzinę prawnego nastawienia oceniającego [9]), tu należy ograniczyć się wyłącznie do stwierdzenia faktu istnienia prawa i jego rządu od pierwszych dni dyktatury proletariatu, jako punktu wyjściowego do rozważań nad praworządnością rewolucyjną. Nic innego bowiem, jak *cel ustawodawcy wyrażający się w dążeniu do przebudowy ustroju społecznego za pomocą odpowiedniego wykorzystywania wyjawianych przez siebie norm prawnych, oraz wytworzonych instytucyj, w szczególności do ich wykorzystywania celowościowego wespół z praktycznie wysuniętymi zagadnieniami sytuacyjnymi rządzenia-porządkowania, zrodził instytucję praworządności rewolucyjnej.*

Gdyby prawa nie było, nie byłoby czego przestrzegać. Upadłby punkt zaczepienia do powstania i wyjawiania norm to przestrzeganie regulujących. Różnorodność organów władzy na różnych stopniach hierarchicznych, brak powiązania między nimi, nieskoordynowanie zarządzeń, przy całej płynności i zmienności warunków społeczno-politycznych nadawało wyjawianym normom prawnym nie tylko swoistą formę agitacyjno-polemicznych haseł, ale rodziło również specyficzne warunki ich wykonywania [10]). Le-

---

6) Bronisław Wróblewski. Studia... Str. 310.

7) Lenin. Soczinienija. Izdanije Tretje. Pierpieczatannoje biez izmienienij so wtorogo isprawitielnogo izdanija. Gosudarstwiennoje izdatielstwo. Moskwa — Leningrad. 1931. Tom XX, str. 95; Tom IX, str. 116—117.

8) Porówn. np. N. W. Krylenko. Lenin o sudie... Str. 240 i sq.
K. A. Archippow. Zakon w Sowietskom Gosudarstwie. Gos. Izdat. 1926 g. Str. 40—41 i in.

9) Bronisław Wróblewski. Studia... Str. 89—97, 179—192 i in.

10) „U nas z naszimi protiwnikami osnownoje protiwrieczije w ponimaniji togo czto jest poriadok i czto jest zakon. Do sich por smotrieli tak czto poriadok i zakon eto czto udobno pomieszczikom i czinownikom, a my utwierżdajem, czto poriadok i zakon jest to, czto udobno bolszinstwu krestianstwa! Poka niet Wsierossijskogo Sowieta Sowietow, poka niet uczrieditielnogo sobranija, do tiech por wsiakaja włast' na miestach, ujezdnyje komitiety, gubiernskije komitiety jest wyższyj poriadok i zakon". Lenin. Soczinienija. T. XX. Str. 407.

nin wyraźnie mówił, że wszystkie rozporządzenia gminnych rolnych komitetów *(wołostnych ziemielnych komitietow)*, przyjęte za zgodą powiatowych Rad delegatów chłopskich — *są prawem* i muszą być bezwarunkowo i natychmiast wprowadzone w życie. [11]). Nie wyklucza to jednak możności realizacji uchwał, podejmowanych bez zgody organów wyższych. Uzgodnienie tej mozaiki zarządzeń odbywało się w pierwszym rzędzie na gruncie celowościowym.

Negacja istnienia prawa prowadziłaby do odrywania celowości w działaniu prawodawcy rewolucyjnego od funkcji jego rządzenia rodząc takie np. absurdalne twierdzenia, że problem prawa i praworządności w okresie wojennego komunizmu tylko rzadko interesował wyższe organy władzy radzieckiej, a jej rozstrzygnięcie szło przede wszystkim po linii uporządkowania prac aparatu radzieckiego i ustanowienia najbardziej celowościowego wzajemnego stosunku między poszczególnymi częściami składowymi [12]). Tymczasem istnienie praworządności i prawa bynajmniej nie zależy od częstotliwości ich aktualizacji, zaś uporządkowanie prac aparatu państwowego jest niczym innym, jak jednym z zadań normodawcy. Rozdzielenie i przeciwstawianie sobie wzajemne tych dwóch aspektów, ze wspólnego źródła się wywodzących, tłumaczyć można tylko niezrozumieniem istotnych funkcyj władczych.

Wobec niekompletności systemu norm stosowanie ich w praktyce dokonywane było przede wszystkim na gruncie celowościowym. *Cel rewolucji był kierunkową zbieżności nieskoordynowanych zarządzeń nie tylko różnych i na różnych stopniach organizacyjnych będących organów, ale nawet kolidujących z sobą zarządzeń tych samych organów władzy.* Jako współczynny korektyw występowało tutaj socjalistyczne poczucie prawne. W ten sposób warunki egzystencji władzy rewolucyjnej (dyktatury proletariatu) zakreślały granice praworządności i rewolucji, sprowadzając je w dużej mierze do intuicyjnych odczuć i subiektywnych przeżyć myślowych wykonawców. Cele były zmienne: utrwalić władzę, wzmocnić sojusz proletariatu z włościaństwem, odbudować gospodarstwo, rozwijać dalej siły wytwórcze, cofnąć się i przegrupować siły, rozpocząć ofensywę socjalizmu — tym celom podporządkowana była praca partii i państwa, i te cele znalazły swój wyraz w radzieckich ustawach i w radzieckim prawie [13]).

W ten sposób nie może być mowy o wzajemnym przeciwstawianiu się pojęć prawa, praworządności i celowości rewolucyjnej. Tę dialektyczną łączność praworządności rewolucyjnej z dyktaturą proletariatu wymownie ujął A. J. Wyszyński: „Rewolucyjna praworządność — to praworządność rewolucji proletariac-

---

11) Lenin. Soczinienija... T. XXII. Str. 52.

12) K. A. Archippow. Zakon... Str. 65.

13) Mich. Docenko. Sowietskoje Socjalisticzeskoje prawo. „Sowietskoje Gosudarstwo". Nr. 3/36. Str. 33.

kiej. Rewolucja określa i zakres, i granice, i wszystkie osobliwości tej praworządności będącej funkcją rewolucji proletariackiej [14]). W ten sposób wyklucza się przeciwstawienie praworządności rewolucyjnej — dykaturze proletariatu, łącznikiem których, jak zaznaczono, jest rewolucyjna celowość. Celowość rewolucyjna w pierwszym okresie panowania bolszewików była dominującą przesłanką przy wykonywaniu ustaw. Luki i braki ustawodawcze wypełniano w praktyce socjalistycznym poczuciem prawnym, sankcjonowanym przez ustawodawcę w dekrecie o Sądzie z dnia 5 grudnia (22 listopada) 1917 roku, a stosowanie obowiązujących ustaw — celowością rewolucyjną [15]).

Przy tym stanie prawnym punkt ciężkości przenosił się z pisania dekretów na odpowiedni dobór ludzi, na kontrolę wykonania [16]). Same dekrety, jako takie, nie były więc świętością. Realizacja ich aczkolwiek konieczna zależała jednak od zespołu warunków wymienionych, od dominowania pewnego z nich w danym konkretnym wypadku, przy czym naczelna rola przyznawana była rewolucyjnej celowości.

Powyższe dowodzi, iż rewolucyjnej praworządności nie można oddzielać od celowościowego działania władzy radzieckiej. Praworządność rewolucyjna powstała jednocześnie z normotwórczą działalnością rządu rewolucyjnego. Słusznie więc uznane zostały za fałszywe twierdzenia Bucharina i Zinowjewa, jakoby dopiero Nep w związku ze stabilizacją prawną wysunął i stworzył pojęcie praworządności rewolucyjnej. Niemniej tłumaczenie, iż w okresie wojny domowej nie można było zadania rewolucyjnej praworządności postawić jako jednego z najpierwszych zagadnień niczego nie dowodzi i niczego nie zmienia [17]).

Wagę gatunkową rewolucyjnej praworządności ustalała celowość rewolucyjna. Prawo karne, polityka karna państwa stosowane były niezmiennie w ścisłej łączności z praworządnością rewolucyjną. Połączenie to następowało na podstawie działania celowościowego, w praktycznej zaś działalności w dużym stopniu prowadziło do rozbudowy represji karnej w postaci organów sądowych i pozasądowych (W. Czeka). W tych ostatnich zwłaszcza celowość rewolucyjna święciła swoje triumfy.

---

14) A. J. Wyszynskij. Rewolucjonnaja zakonnost' na sowremiennom etapie. 1932, str. 64.

15) Diekret. Sow. Nar. Kom. „O sudie" 5 diekabra (22 nojabra) 1917 goda. Sobr. Uzak. 1917 g. St. 50, art. 5 dekretu.

16) „Gławnoje po mojemu, piereniesti centr tiażesti s pisanija diekretow i prikazow (głupi my tut do idiotstwa) *na wybor ludiej i prowierku ispołnienija.* W etom gwozd'... Wsie u nas potonuli w parsziwom biurokraticzeskom bołotie „wiedomstw". Bolszoj awtoritiet, um, ruka — nużny dla powsiedniewnoj borby s etim. Wiedomstwa—gowno; diekrety—gowno. Iskat' ludiej, prowierat' robotu—w etom wsio..." Lenin. Soczinienija... T. XXVII. Str. 163. Podkreślenie oryginału.

17) Porówn. A. J. Estrin. Razwitje Sowietskoj ugołownoj politiki. Oczerki sowietskoj ugołownoj politiki pod redakcjej N. W. Krylenko. Gos. Izdat. 1933, str. 104. Tamże odsyłacz Nr. 1.

Praworządność rewolucyjna w swym aspekcie celowościowym stawała się coraz bardziej świadomym narzędziem walki, a zadanie jej określano jako wszechstronną ochronę interesów nowego socjalistycznego ustroju, tworzonego w warunkach ostrej walki klasowej i okrutnego klasowego sprzeciwu elementów kapitalistycznych [18]). Stąd widoczne jest, jak na gruncie walki klas następuje połączenie zasadniczych celów i zadań praworządności rewolucyjnej w systemie prawa radzieckiego. Element walki celowej staje się dominującym celem prawa karnego, rodząc jednocześnie pojęcie rewolucyjnej praworządności, składające się z trzech zasadniczych elementów: 1) *socjalistycznej, rewolucyjnej świadomości prawnej (socjalistyczne poczucie prawne),* 2) *rewolucyjnej celowości* i 3) *przestrzegania ustaw.*

Zgodnie z powyższym, niezrozumiałe jest w tej mierze stanowisko b. naczelnego Prokuratora Związku Republik Radzieckich, A. J. Wyszyńskiego, który stawia obok siebie równolegle, współrzędnie: rewolucyjną praworządność, rewolucyjną celowość i socjalistyczne poczucie prawne, utożsamiając ogólne pojęcie *„rewolucjonnoj zakonnosti"* z jej elementem składowym — przestrzeganiem ustaw *(sobliudienjem zakonow).*

W materii tej pisze on dosłownie: „Rewolucyjna praworządność, rewolucyjna celowość i socjalistyczne poczucie prawne — to swoista trójjednia, to organicznie związane między sobą części jednej całości. Tylko w pełnej wspólnocie i jedności tych elementów można prawidłowo zrozumieć i pojąć istotę praworządności proletariackiej rewolucji tak, jak widzieliśmy, zasadniczo różnej od praworządności burżuazyjnej" [19]). Twierdzenie o trójjedni rewolucyjnej praworządności w przytoczonym sformułowaniu jest conajmniej nieporozumieniem. Wyszyński utożsamił w sposób wyraźny całość pojęcia z jedną z części składowych, otrzymując w wyniku zamiast pożądanej trójjedni — tylko dwujednię.

Opisane pomieszanie pojęć jest tym dziwniejsze, że wszystkie trzy wymienione części składowe, w rozważaniach swoich, A. J. Wyszyński w ogóle analizuje i bierze pod uwagę, pisząc np. o stosowaniu ustaw: „Celowość rewolucyjna nie przeczy potrzebie dokładnego i surowego przestrzegania radzieckich ustaw, ale ze swej strony wymaga takiego ich wypełnienia, które nie przeczyłoby celom proletariackiej rewolucji i socjalistycznego budownictwa" [20]). Widzimy więc odróżnienie celowości rewolucyjnej od przestrzega-

---

18) A. J. Wyszynskij. Rewolucjonnaja zakonnost... Str. 35.

19) „Rewolucjonnaja zakonnost' rewolucjonnaja celesoobraznost' i socjaliscieskoje prawosoznanije — eto swojeobraznoje trijedinstwo, eto — organiczeski swiazannyje mieżdu soboj czasti odnogo całogo. Tolko wo wsiej obszczności i jedinstwie etich elementow można prawilno poniat i uswoit suszcznost' zakonnosti proletarskoj rewolucji, stoł, kak my widieli principjalno otlicznoj ot zakonnosti burżuaznoj..." A. J. Wyszynskij. Rewolucjonnaja zakonnost'... Str. 75—76.

20) A. J. Wyszynskij. Rewolucjonnaja zakonnost'... Str. 75

nia ustaw — wówczas, gdy w następnym zdaniu występuje wyżej cytowana kumulacja.

Błąd ten tłumaczyć można chyba tylko niezrozumieniem przez Wyszyńskiego ewolucji, jaką odbyło w radzieckim prawie pojęcie praworządności rewolucyjnej od czasu uchwalenia na VI wszechrosyjskim zjeździe Rad postanowienia z dnia 8 listopada 1918 roku „O ścisłym przestrzeganiu ustaw“ [21]). W omawianej kwestii postanowienie to głosi:

> „W ciągu roku rewolucyjnej walki klasa robotnicza Rosji opracowała podstawy ustaw Rosyjskiej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Rad, ścisłe przestrzeganie których jest konieczne dla dalszego rozwoju i umocnienia władzy robotników i chłopów w Rosji. Z drugiej strony, nieustające próby kontrrewolucyjnych zmów i wojna... czynią w niektórych wypadkach konieczne stosowanie krańcowych *(ekstrennych)* środków, nieprzewidzianych w obowiązującym ustawodawstwie bądź odstąpienie od niego...“

W ten sposób postanowienie expressis verbis przewidziało: ścisłe przestrzeganie ustaw i zastosowanie nowych środków walki, ewentualnie odstąpienie od ustaw wyjawionych. Późniejszy rozrost funkcji i celów praworządności rewolucyjnej sprawił, że jej pierwotne sformułowanie, ograniczając się do zasady ścisłego przestrzegania ustaw, stało się tylko jednym z jego członów, jednym z elementów składowych.

Tymczasem A. J. Wyszyński, mówiąc o celowości radzieckiego ustawodawstwa, traktował je jako coś obcego, istniejącego de facto poza, a raczej obok praworządności rewolucyjnej. Czternaście lat trwającej ewolucji pojęcia rewolucyjnej praworządności nie zauważył b. naczelny prokurator Związku, który w 1932 r. stawiał jeszcze, jak widać wyżej, znak równania między praworządnością rewolucyjną, a ścisłym przestrzeganiem ustaw. Dynamika radzieckiego prawa została przez Wyszyńskiego jakby ukryta, a do pojęcia praworządności rewolucyjnej w sformułowaniu postanowienia z dn. 8 listopada 1918 roku mechanicznie doczepił dwa nowe elementy, tworząc na swoisty sposób pojętą „trójjednię“.

Z uzasadnioną krytyką Wyszyńskiego spotkały się twierdzenia Trajnina, że w pierwszych latach proletariackiej rewolucji triumfuje jedno prawo — rewolucyjna celowość; jedynym kryterium jest — rewolucyjne poczucie prawne, znosząc samą zasadę praworządności [22]). Opuszczenie przez prof. Trajnina zasady przestrzegania ustaw, historycznie sformułowanej przez normodawcę już w 1918 roku jest w istocie błędem rażącym, ale nie mniej rażące błędy tego samego rodzaju popełniał sam Wyszyński. I jeżeli słuszne jest twierdzenie Wyszyńskiego, że nieprawidłowe i nie-

---

21) Postanowlenije „O tocznom sobludienji zakonow... Istorija Sow. Konstitucji w Diekretach...“ Str. 85—86.

22) A. J. W y s z y n s k i j. Rewolucjonnaja zakonnost'... Str. 59—60.

dopuszczalne jest przeciwstawianie rewolucyjnej praworządności, rewolucyjnej celowości i socjalistycznemu poczuciu prawnemu, to nie mniej słuszności zawiera się w twierdzeniu, że niedopuszczalne i nieprawidłowe jest nierozróżnianie przez Wyszyńskiego przestrzegania ustaw i rewolucyjnej praworządności. Przeciwstawność tych pojęć nie jest bynajmniej — jak chce Wyszyński — wynikiem burżuazyjnego pojmowania praworządności [23]), tak samo, jak nikt rozumny nie posądzi Wyszyńskiego o kumulację tych pojęć z pobudek burżuazyjnych [24]).

To też mówiąc o *rewolucyjnej praworządności,* rozumieć ją należy *jako rzeczywistą trójjednię wyżej sformułowanych zasad: rewolucyjnej świadomości prawnej, celowości i przestrzegania ustaw.* Dominowanie poszczególnych elementów, wzajemny ich stosunek, historyczna rola i waga oraz funkcje każdej z nich przez normodawcę wyznaczone *były różne w różnych okresach państwa dyktatury proletariatu,* tworząc w następstwach jedną z głównych instytucyj przystosowania prawa w ogóle, prawa karnego w szczególności.

III. SOCJALISTYCZNE POCZUCIE PRAWNE.

W swej praktycznej roli socjalistyczne poczucie prawne w pierwszym okresie rewolucji wiązane było z pojęciem dyscypliny proletariatu, jego subordynacji prawnej. Rozluźnienie więzów hamujących prawa na skutek dezorganizacji politycznej, w chwili rodzenia się nowego porządku, musiało być zastąpione dyscypliną wewnętrzną świadomości rewolucyjnej, zwłaszcza wobec materialistycznego poglądu na świat Marksizmu—Leninizmu. Dyscyplinę tę ustawodawca radziecki aktualizował właśnie poprzez socjalistyczne poczucie prawne. „Trzeba umocnić—pisał Lenin—to, co sami zdobyliśmy, co ujęliśmy w dekrety, uprawniliśmy, osądziliśmy, jako cel wytknęliśmy — ująć w trwałe *formy codziennej dyscypliny pracy*. To najtrudniejsza, ale i najwdzięczniejsza praca, bowiem tylko rozwiązanie jej da nam ład socjalistyczny“ [25]).

Leninowski ład socjalistyczny *(socjalisticzeskij poriadok)* — ujęty w dekrecie o Sądzie — w formę socjalistycznego poczucia

---

23) A. J. Wyszynskij. Rewolucjonnaja zakonnost'... Str. 68.

24) Obecnie po zwolnieniu A. J. Wyszyńskiego ze stanowiska prokuratora Z.S.R.R., przy prawdopodobnej jego dalszej „likwidacji“ zarzut taki w rzeczywistości radzieckiej może nie być pozbawiony cech prawdopodobieństwa. Zniszczenie „starej gwardji bolszewików“ wespół z naczelnymi „gepistami“ Jagodą i Jeżowem snadnie może być Wyszyńskiemu przypisane za szkodnictwo (wreditielstwo), a sam on stać się może „wrogiem ludu“. „Likwidacja—likwidatorów“ w historji rewolucji bolszewickiej z okresu stalinowskiego ma już swoje precedensy. (Jagoda, Krylenko, Jeżow i in.).

25) Lenin. Soczinienija. T. XXII. Str. 464.

prawnego przy celowościowym działaniu stał się ważnym sprawdzianem stosowania nie tylko prawa w ogóle, ale przede wszystkim wymiaru sprawiedliwości. Karząca funkcja państwa oparta była w znakomitej mierze na poczuciu socjalistycznym, wobec braku części szczegółowych kodeksów. Socjalistyczne poczucie prawne stanowiło klucz prawidłowego pojmowania konkretnych sytuacyj, konkretnego faktu, który miał być uznany za niebezpieczny dla rewolucji i państwa dyktatury proletariatu. Formalizm prawny ustępował przed socjalistycznym poczuciem prawnym. Cytowane już postanowienie z dn. 8 listopada 1918 roku O ścisłym przestrzeganiu ustaw zezwalało na odstąpienie w konkretnych wypadkach od litery prawa. Jednym z mierników zastosowania środków nawet contra legem było właśnie socjalistyczne, rewolucyjne poczucie prawne; ujmowane celowościowo, w oparciu o praktyczne zadania, rozstrzygało o samym fakcie zaistnienia przestępstwa. Zresztą socjalistyczne poczucie prawne sprawdzian swój miało ponadto w klasowym ujmowaniu postrzeganych faktów. W ten sposób praworządność rewolucyjna ujmowana wąsko, jako przestrzeganie ustaw bez socjalistycznego, rewolucyjnego poczucia prawnego stawałaby się formalizmem prawnym, przeczącym celowościowemu działaniu ustawodawcy.

Nie tylko jednak w pierwszym okresie panowania radzieckiego socjalistyczne poczucie prawne było ważnym czynnikiem ładotwórczym w społeczeństwie rewolucyjnym. O ile w tym czasie, wespół z celowością rewolucyjną dominowało w praktyce nad normami prawnymi [26]), o tyle obecnie poza niezmienną rolą tworzenia dyscypliny wewnątrz-grupowej gra rolę kontroli nad formalizmem prawnym w granicach prawem przepisanych. Prawodawca radziecki w art. 6 K.K. RS.F.R.R. z 1926 roku, dając określenie przestępstwa, jednocześnie w uwadze do tego artykułu stanowi:

> „Nie jest uważany za przestępstwo czyn, który chociaż formalnie zawiera znamiona jakiegokolwiek bądź przestępstwa, przewidzianego w części szczególnej niniejszego kodeksu, jeżeli na skutek swej oczywistej małoważności i braku szkodliwych następstw pozbawiony jest społeczno-niebezpiecznego charakteru".

W konkretnych wypadkach formalizm prawny mógłby stawać w kolizji z celowością, gdy tymczasem działalność karna ma być celowa. Stąd wniosek, iż mija się z celem kara tam, gdzie faktycznie nie zaistniała żadna szkoda dla społeczeństwa i państwa,

---

26) „Fiat justitia pereat mundus bolsze czem oszybocznoje mnienije w usłowijach sowietskogo reżima. Wierchownym mieriłom jawlajetsia rewolucjonnaja celesoobraznost'... Etot princip nie zafiksirowan zakonodatielstwom, no wriad li jego można zafiksirowat. Eto dieło fakta..." K. A. Archippow. Zakon w Sowietskom gosudarstwie... Str. 45.

gdzie sam czyn w rzeczywistości nie zawiera społecznie niebezpiecznego charakteru dla porządku prawnego. Kryterium dla ustalenia faktu zaistnienia bądź braku szkody stanowi właśnie i przede wszystkim socjalistyczne poczucie prawne. Stosowanie socjalistycznego poczucia prawnego ma tutaj zadanie ochrony przede wszystkim praworządności rewolucyjnej: strzec ładu prawnego i porządku rewolucyjnego tak, aby nie poniosły szkody mimo formalnych przesłanek i wyczerpania dyspozycyj przestępstwa można jedynie wówczas, gdy miernikiem tych faktów jest socjalistyczne, rewolucyjne poczucie prawne.

Zważyć należy, iż poczucie to związane jest tutaj najściślej z celowościową racjonalizacją kar w ogóle [27]). Komentatorzy radzieckiego prawa karnego wyraźnie stwierdzają:

> „Uwaga do art. 6 K.K. jest wyjściem z tych wypadków, kiedy formalne podejście do stanu faktycznego przestępstwa grozi przekształceniem zgodnego z prawem aktu wyroku sądowego w jego przeciwstawność t. j. w akt z punktu widzenia radzieckiej polityki karnej oczywiście niecelowy ze względu na swoją treść [28]).

Dominanta celowości jest bezsporna.

Oprócz powyższego socjalistyczne poczucie prawne z punktu widzenia celowości karania i uznawania konkretnych czynów za przestępne odgrywa bardzo ważną rolę przy stosowaniu zasady analogii w radzieckim prawie karnym. Klasyfikacja przestępstw na podstawie analogii odbywa się w znakomitym stopniu z braku wszelkich innych kryteriów w oparciu o rewolucyjne, socjalistyczne poczucie prawne, jako część składową praworządności rewolucyjnej. Oczywistość tego twierdzenia uzasadnienia nie wymaga. W tych warunkach socjalistyczne poczucie prawne, wiążąc się z funkcjami kar, po przez ich cele [29]): wychowawczy (oparcie dla porządku prawnego, kształtowanie dyscypliny i samodyscypliny socjalistycznego państwa pracy), jak i represyjny (rola przy ustalaniu faktów przestępnych i kwalifikacji prawnej przestępstw) — posiada duże prawdopodobieństwo cechy stałej w systemie radzieckiego prawa w ogóle, prawa karnego w szczególności, stanowiąc zarazem ważny czynnik składowy praworządności rewolucyjnej.

(D. c. n.).

---

27) B. Wróblewski. Sędziowski wymiar kary w Rzeczypospolitej Polskiej. Ankieta. Wilno, 1939 r., str. 39, 44 i in.

Tenże. Penologja. Socjologja kar. Wilno, 1926 r. T. I. Rozdział III—V. Tenże. Kara. Odbitka z Encyklopedii Prawa Karnego.

28) D. Karnickij i G. Roginskij. Ugołownyj Kodieks R.S.F.S.R. Posobje dlia słuszatielej prawowych wuzow, szkoł i juridiczeskich kursow. Izdanje wosmoje. Ogiz. 1936, str. 27.

29) Bronisław Wróblewski. Penologja... Tom II, str. 1—16. Tenże. Kara... Str. 5.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA.

Przegląd ustawodawstwa za m-ce czerwiec i lipiec 1939 r. Nr. Nr. 56, 57, 58, 60, 61, 63.

Nr. 56, poz. 363 — Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o sprzedaży na raty obligacyj pożyczek premiowych.

Nr. 56, poz. 365 — Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 czerwca 1939 r. o sprostowaniu błędu w obwieszczeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 maja 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o Państwowym Zakładzie Higieny.

Nr. 57, poz. 367 — Ustawa z dnia 23 czerwca 1936 r. o szczególnej odpowiedzialności karnej w przypadkach zbiegostwa do nieprzyjaciela lub poza granice Państwa.

Nr. 57, poz. 372 — Ustawa z dnia 28 czerwca 1939 r. o częściowej zmianie przepisów o uporządkowaniu długów rolniczych.

Nr. 58, poz. 379 — Ustawa z dnia 30 czerwca 1939 r. Prawo o obligacjach.

Nr. 58, poz. 380 — Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1939 r. o zmianie warunków spłaty długów rolniczych objętych układami konwersyjnymi oraz o sposobie zaliczania pomocy Skarbu Państwa.

Nr. 60, poz. 394 — Ustawa z dnia 15 czarwca 1939 r. o zastawie rejestrowym na maszynach i aparatach.

Nr. 60, poz. 395 — Ustawa z dnia 28 czerwca 1939 r. o wykonywaniu pracy na rachunek grzywny.

Nr. 61, poz. 402 — Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 czerwca 1939 r. o wypuszczenie biletów skarbowych z ustalanymi przy ich sprzedaży terminami płatności.

Nr. 61, poz. 403 — Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1939 r. o ustaleniu stanowisk notariuszów w niektórych miejscowościach.

Nr. 61, poz. 404 — Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1939 r. o utworzeniu w Postawach Wydziału Zamiejscowego Sądu Okręgowego w Wilnie.

Nr. 63, poz. 416 — Ustawa z dnia 13 lipca 1939 r. o ułatwieniu przysposobienia małoletnich.

Nr. 63, poz. 417 — Ustawa z dnia 13 lipca 1939 r. o znoszeniu ordynacyj rodowych.

Nr. 63, poz. 418 — Ustawa z dnia 13 lipca 1939 r. o porozumieniach kartelowych.

Nr. 63, poz. 419 — Ustawa z dnia 13 lipca 1939 r. o nadzorze nad niektórymi środkami żywienia zwierząt.

Orzecznictwo Izby Cyw. Sądu Najwyż.

Art. 172 tom. X cz. I Zw. Pr.

Czasowa zmiana stanu materialnego zobowiązanego do płacenia alimentów spowodowana szczególnymi okolicznościami, nie upoważnia Sądu do zmiany na pewien czas prawomocnie zasądzonej pensji alimentarnej. 31.VIII.1938 r. C. I. 2521/37.

Art. 653 i 686 T. X cz. I Zw. Pr. w zw. z art. 6 K.P.C.

Dla wytoczenia powództwa przeciwko rodzicom na podstawie art. 653 lub 686 T. X cz. I Zw. Pr. o szkody i stratę wyrządzone czynem ich nieletnich dzieci nie jest wymagany z chwilą wprowadzenia w życie przepisów K.P.C. uprzedni wyrok sądu karnego, stwierdzający w zakresie art. 653 i 686 winę rodziców. W razie wytoczenia takiego powództwa na rodzicach ciąży obowiązek udowodnienia, iż nie zachodzi z ich strony wina w rozumieniu tych przepisów. 24.VIII.—6.IX.1938 r. C. I. 2178/37.

Art. 657, 684 T. X cz. I Zw. Pr.

1. Sąd może oddalić — jako bezzasadne — powództwo o odszkodowanie za śmierć syna, jeżeli nie wspierał on materialnie ojca przed wypadkiem i jeżeli byt ojca jest na przyszłość zapewniony z innego źródła (np. renta inwalidzka).

2. Odszkodowanie za utratę zdrowia zasądzone dożywotnio, nie może być uzależnione od chwilowego stanu materialnego poszkodowanego, lecz obejmować powinno potrzeby jego również w przyszłości, a przeto okoliczność, że poszkodowany zarabiał po wypadku nie mniej niż przedtem, nie może wpłynąć na zmniejszenie lub pozbawienie należnego mu odszkodowania, jeżeli zostało stwierdzone, iż poszkodowany utracił na stałe w pewnej części zdolność do pracy. 31.VIII.—13.IX.1938 r. C. I. 1270/37.

Art. 48 Pr. weks. z 1924 r.

Obciążenie hipoteki sumą, zasądzoną od indosanta wekslu, nie może być uważane za równoznaczne z wykupieniem przez niego wekslu nie uprawnia tegoż indosanta do wystąpienia na zasadzie art. 48 pr. weksl. z 1924 r. w charakterze posiadacza z akcją regresową przeciwko zwrotnie zobowiązanym. 28.VI.1938 r. C. I. 1268/37.

Art. 2 K.P.C., art. 44 ust. z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (D. U. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404).

Funkcjonariusz państwowy nie może w drodze procesu cywilnego dochodzić od Skarbu Państwa wynagrodzenia za wykrycie naruszenia ustawy o opłatach stemplowych. 11(25).IV.1938 r. C. III. 210/38.

Orzecznictwo Izby Karnej Sądu Najwyż.

Art. 27 K.K. Pojęcie pomocnictwa.

Pomocnictwo według art. 27 K.K. polega na dostarczeniu pomocy do popełnienia przestępstwa. Natomiast udzielenie pomocy sprawcy po dokonaniu przestępstwa nie stanowi pomocnictwa z art. 27 K.K., chyba że pomoc ta była obiecana przed popełnieniem przestępstwa. (21.IV.39 N. 3 K. 344/39).

Art. 31—33 K.K. Łączenie kar w związku z przepisami o warunkowym zawieszeniu.

Z istoty przepisów o karze łącznej w związku z przepisami o warunkowym zawieszeniu kary wynika, że łączone być mogą tylko bezwarunkowo orzeczone kary pozbawienia wolności, lub też kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jeżeli względem wszystkich takich kar warunkowe zawieszenie postanowieniem Sądu zostało uchylone. (27.III.39. N. 2 K. 165/39).

Art. 31 i 36 K.K. Jednolitość zamiaru przy przestępstwie powtórnym.

Na tle subiektywnego K.K., a więc nie czyniącego zależną kwalifikację czynu od przestępnego nasilenia (np. od wartości przedmiotu przestępstwa) podstawą stworzenia sztucznej jedności może być wyłącznie jednolitość zamiaru. Okoliczność, iż osobnik o przestępnych skłonnościach jest zdolny przy każdej nadarzającej sposobności powtórzyć takie same przestępstwo (przestępstwo powtórne) nie daje podstawy do przyjęcia jednolitego zamiaru, a tym samym do ustalenia jego czynu. (20.III.39. N. IK. 260/39).

Art. 35 K.K. Włączenie do wyroku łącznego nieprawomocnego wyroku zaocznego.

Wydany w nieobecności oskarżonego wyrok pomimo braku warunków z art. 327 K.P.K. jest wyrokiem zaocznym. Wyrok taki winien być doręczony oskarżonemu według zasad wskazanych w art. 394 K.P.K. Gdy to mimo zarządzenia sądu dotąd się nie stało, nie można wspomnianego wyroku uznać za prawomocny, ponieważ terminy dla środków prawnych od tego wyroku dotąd biec nie zaczęły. Skoro więc wyrok ten nie jest prawomocny nie może stanowić podstawy dla wyroku łącznego. (9.III.39. N. I.K. 31/39.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do regulacji pierwiastkowej:

Na dzień 15 listopada 1939 roku.

1. Nieruchomość w m. Wilnie przy ul. Mostowej pod Nr 19, powierzchni 1319,50 mtr. kw., należąca do Marii Labochowej. Nr Hip. 18733.
2. Nieruchomość eksdywizorska w m. Wilnie przy ul. Juliusza Klaczki pod Nr 4, powierzchni 590,84 mtr. kw., należąca do Soni Gubezskiej. Nr Hip. 18756.
3. Nieruchomość w miasteczku Niemenczynie, w powiecie wileńsko-trockim, przy ul. Mickiewicza pod Nr 4, powierzchni 879 mtr. kw., należąca do Kieraszewicza Bolesława. Nr Hip. 18763.
4. Folwark Burbiszki w obrębie m. Wilna, powierzchni 50,91 ha, należący do Państwa Polskiego. Nr Hip. 18765.
5. Nieruchomość w m. Wilnie przy ul. Chełmskiej pod Nr 69, powierzchni 1277,10 mtr. kw., należąca do Wiktora Stankiewicza. Nr Hip. 18766.
6. Nieruchomość w miasteczku Nowej Wilejce przy ul. Połockiej pod Nr 59, powierzchni 2807 mtr. kw., należąca do Reginy Olechnowicz i Zygmunta Olechnowicza wspólnie. Nr Hip. 18769.

W oznaczonym terminie osoby zainteresowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w kancelarii Wydziału Hipotecznego w Wilnie gmach Sądów ul. Mickiewicza Nr 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianymi w art. 153 ust. Hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 24 lipca 1939 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie

(—) H. Piotrowski

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza. że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 16 października 1939 roku.

1. Kolonia Łosia Jama w gm. kozłowszczyzna, pow. postawskim, obszaru 27 ha 4403 mtr. kw. Nr Hip. 13241.
2. Dwie nieruchomości wieczysto czynszowe w m. Święcianach przy ul. Wileńskiej pod Nr Nr 26 i 26-a, obszaru około 2125 sąż. kw., po alienacji 2435 mtr. kw. Nr Hip. 12591.
3. Kolonia Romuciszki Drugie w gm. daugieliskiej, pow. święciańskiego, pochodząca z Oddziału 16 Obrębu Nadleśnictwa Ignalino, obszaru 20 ha 2100 mtr. kw. Nr Hip. 13581.
4. Kolonia Rabizianka w gm. hermanowickiej, pow. dziśnieńskim, obszaru 14 ha, nabyta przez Michała Hrydziuszko od Tomasza Hrydziuszko. Nr. Hip. 12589.
5. Folwark Bohdaniszki w gm. smołweńskiej, pow. brasławskim, obszaru 58,40 dzies., należący do Mieczysława Pożarskiego. Nr Hip. 15679/B.
6. Majątek Zahorany z uroczyskiem Stodolniki w gm. dokszyckiej, pow. dziśnieńskim, obszaru 182 dzies. 1838 sążn. kw., należący do Ludwika Hrehorowicza. Nr Hip. 15702/B.

W terminie oznaczonym osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarii Wydziału Hipotecznego w Wilnie, gmach Sądów ul. Mickiewicza Nr 36, pod skutkami prekluzji przewidzianymi w art. 153 z roku 1919.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie

Hieronim Piotrowski.

Wydział Hipoteczny przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 15 listopada 1939 roku.

1. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Orlicz-Dreszera pod Nr 24, powierzchni 823 mtr. kw., nabyta w drodze licytacji przez Bolesława Klimaszewskiego od Feliksa Jodki. Nr Hip. 6128.
2. Majątek ziemski Lack-Wysoki, gminy szczuczyńskiej, powiatu szczuczyńskiego, powierzchni 351 ha 7612 mtr. kw., własność Justyny ze Skawińskich Lisowskiej w wyniku działu sądowego, dokonanego pomiędzy spadkobiercami Józefa Skawińskiego. Nr Hip. 6129.
3. Folwark Ponieździl, gminy ejszyskiej, powiatu lidzkiego, składający się z działek Nr Nr 1-a, 1-c ogólnej powierzchni 44 ha 2465 mtr. kw., należący w równych częściach wspólnie do Jadwigi Wojszwiłło, Marii Tarnowskiej, Kazimiery Wadeckiej i Heleny Mickiewiczowej jako otrzymany przez nich w wyniku

działu sądowego w drodze powództwa przeciwko Leonowi Wojszwiłło. Nr Hip. 6130.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny złosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarii Wydziału Hipotecznego w Lidzie przy ulicy Syrokomli Nr 2 pod skutkami prekluzji przewidzianymi w art. 153 Ust. Hip. z roku 1919 (Dz. Ust. za rok 1928 Nr 53, poz. 510).

Lida, dnia 24 lipca 1939 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Zamiescowym w Lidzie
Sądu Okręgowego w Wilnie

(—) *St. Majer.*

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Nowogródku ogłasza, że niżej wyszczególnione nieruchomości zostały wywołane do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 7 października 1939 roku.

1. Nieruchomość ziemska Michałowo, gminy rubieżewickiej, powiatu stołpeckiego, pochodząca ze składu folwarku Michałowo, zawiera w swej powierzchni 4 ha 28 mtr. kw., należąca do Michała Łomako z nabycia drogą kupna od Bolesława Filipowicza w 1931 roku. Księga wieczysta Nr Hip. 10.810.
2. Nieruchomość ziemska Wielki Dwór, gminy horodziejskiej, powiatu nieświeskiego, pochodząca ze składu niehipotekowanej części dóbr Mir, zawierająca powierzchni 13 ha 1805 mtr. kw., należąca do Skarbu Państwa wskutek przymusowego wykupu zastosowanego w 1937 roku. Księga wieczysta Nr Hip. 10.850.

Na dzień 30 października 1939 roku.

3. Nieruchomość miejska w Nowogródku, powiatu nowogródzkiego, przy ulicy Wojewódzkiej pod Nr 20, zawierająca powierzchni 1890 mtr. kw., należąca do Joachima Rymaszewskiego z nabycia drogą kupna w 1933 roku częściowo od Włodzimierza Saka i częściowo od Julii Strynkowskiej vel Strękowskiej. Księga wieczysta Nr Hip. 11.000.

Wszyscy interesowani winni się zgłosić ze swemi prawami do kancelarii hipotecznej Sądu Okręgowego w Nowogródku w oznaczonych wyżej terminach, gdyż w przeciwnym razie zagrażają im skutki, przewidziane w art. 153 Ust. Hip. dla Ziem Wschodnich z roku 1919 (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 53, poz. 510).

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Nowogródku

(—) *Artur Szmejl.*

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Grodnie niniejszym obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości zostały wywołane do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki w następujących terminach:

Na dzień 3 listopada 1939 roku.

1. Nieruchomość położona w Krynkach, powiatu grodzieńskiego, przy ulicy Grodzieńskiej pod Nr 71, zawierająca powierzchni 130 sąż. kw., stanowiąca własność Josela vel Józefa Zubowskiego dawniej Michała Kiszkiela. Hip. Nr 1419/G.
2. Nieruchomość położona w mieście Grodnie przy ulicy Piłsudskiego pod Nr 15, składająca się z placu o powierzchni 2459 mtr. kw., stanowiąca własność Mikołaja Mozolewskiego dawniej Aleksandra Mozolewskiego. Hip. Nr 1424/G.

W oznaczonych wyżej terminach osoby interesowane winny się stawić do kancelarii Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Grodnie z dowodami swych praw rzeczowych do tych nieruchomości pod skutkami prekluzji przewidzianymi w art. 153 Ust. Hip. z 1919 roku.

Grodno, dnia 28 lipca 1939 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Ogręgowym w Grodnie

(—) *W. Zienkiewicz.*

Wydział Hipoteczny w Brześciu n/B. Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 2 sierpnia 1940 roku.

Hip. Nr. 11042	Ttrzy działki gruntu z folw. Leśniany z maj. ziem. Szczytniki, gm. Motykały, pow. brzeskiego, powierzchni 11,4510 ha, nabyte przez Franciszka Kryczkę od Zofii-Józefy Szrajberowej.
Hip. Nr. 11050	Nieruchomość w m. Brześciu n/B. przy ul. Jagiellońskiej Nr. 31 róg Dąbrowskiego Nr. 121 wylot Bazarnej Nr. 2 róg Pereca Nr. 34 w Halach Targowych, powierzchni 58,09 mtr. kw., nabyta przez Arona i Esterę Korciarzów z posiadania Hermana vel Hersza Berlina.
Hip. Nr. 11062	Maj. ziem. Bohach, gm. Kobryń, pow. kogryńskiego, powierzchni 223,8035 ha, należący do Leonida Gana.
Hip. Nr. 910	Dział gruntu w uroczysku „Kożuszek", z majątku Dywin, gm. Dywin, pow. kobryńskiego, powierzchni 50,4010 ha, należący do Skarbu Państwa.
Hip. Nr. 11070	Nieruchomość w m. Brześciu n/B. przy ul. Gródek pod Nr. 24, powierzchni 1584 mtr. kw., należąca do Emila Dudka.
Hip. Nr. 11044	Majątek ziemski Paulinowo, gm. Siechniewicze, powiatu prużańskiego, powierzchni 146,0630 ha, nabyty w drodze spadku przez Eugenię Karpińczykową po zmarłym Platonie Karpińczyku.

Brześć n/B., dnia 25 lipca 1939 roku.

Na dzień 10 stycznia 1940 roku.

Hip. Nr. 9915 Nieruchomość ziemska we wsi Przyłuki, gm. Miedna, pow. brzeski, woj. poleskie, o powierzchni 2202 ha 1786 mtr. kw., utworzona z poszczególnych działek podlegających przymusowemu wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa z przeznaczeniem na cele wojskowe z posiadania następujących osób, a mianowicie:

1) działki Nr Nr 39 i 47 o ogólnej powierzchni 8,1606 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 47 o powierzchni 1,1855 ha — z posiadania spadkobierców Kiryła Sementowicza vel Siemientowicza: Andrzeja Siemientowicza i Marii ze Smalów Łaszczewskiej i działka Nr 39 o powierzchni 6,9751 ha — z posiadania spadkobierców Kiryła Sementowicza vel Siemientowicza: Andrzeja Siemientowicza i Marii ze Smalów Łaszczewskiej. Jana syna Karola Giercoga vel Gercoga, Magdaleny I voto Sementowiczowej II voto Gercogowej i spadkobierców Józefa Siemientowicza: Józefa, Piotra, Aleksandra, Niny i Michała Siemientowiczów;

2) działka Nr 12 o powierzchni ogólnej 1,9071 ha — „z „chutorów" — z posiadania Jana Darkowicza, syna Potapa i Maksyma Panasiuka s. Tomasza;

3) działka Nr 633 o powierzchni 0,7597 ha z uroczyska Hranne — z posiadania Szymona Sierguca, syna Mateusza;

4) działki Nr Nr 14 i 31 o ogólneji powierzchni 1,0261 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 31 o powierzchni 0,8854 ha — z posiadania Łukasza Szewczyka vel Szewczuka i Michała Siemientowicza, syna Józefa, a działka Nr 14 o powierzchni 0,1407 ha tylko z posiadania Łukasza Szewczyka vel Szewczuka;

5) działka Nr 29 o powierzchni 1,5694 ha z „chutorów" — z posiadania Sawwy Szewczyka vel Szewczuka, syna Konona;

6) działka Nr 462 o powierzchni 1,3547 ha z uroczyska „Hranne" — z posiadania Olgi Kasprzyńskiej;

7) działka Nr 631 o powierzchni 3,0385 ha z uroczyska „Hranne" — z posiadania Szymona Nazaruka, syna Grzegorza;

8) działka Nr 611 o powierzchni 1,2332 ha z uroczyska „Hranne" — z posiadania Jana Trociuka, Eudokii Darkowicz i Anny Kujawa;

9) działka Nr 442 o powierzchni 0,9122 ha z uroczyska „Hranne" — z posiadania Bazylego Laszuka i Darii Laszuk;

10) działka Nr 467 o powierzchni 1,3406 ha z uroczyska „Hranne" — z posiadania Jana Bosackiego, syna Cyryla;

11) działka Nr 568 o powierzchni 0,6919 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Mojżesza Zańko i Jana Zańko;

12) działka Nr 559 o powierzchni 1,8764 ha z urocz. „Hranne — z posiadania Piotra Kujawy;

13) działka Nr 481 o powierzchni 1,4831 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Katarzyny Bosackiej i Marii Darkowicz;

14) działka Nr 437 o powierzchni 1,1066 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana Bosackiego, syna Józefa;

15) działka Nr 621 o powierzchni 0,8790 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Michała Raczyńskiego, syna Łukasza;

16) działka Nr 622 o powierzchni 0,8776 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Mikołaja Raczyńskiego, syna Mateusza i Pelagii Trociuk;

17) działka Nr 435 o powierzchni 0,4334 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Justyny, Doroteusza i Bazylego Sikorskich;

18) działka Nr 592 o powierzchni 1,9629 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Nicefora Darkowicza, Karpa Darkowicza, Jana i Łucjana Darkowiczów, Marty Konyszewej, Ksenii Karmasz i Marii Darkowicz;

19) działki Nr Nr 417 i 525 o ogólnej powierzchni 0,6408 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Łukasza Szewczyka vel Szewczuka i Michała Siemientowicza;

20) działka Nr 576 o powierzchni 0,3519 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Tomasza Zańko: Marii, Jana, Jerzego, Zachariasza i Piotra Zańko, oraz Ksenii Zyszczuk;

21) działki Nr Nr 416, 469 i 523 o ogólnej powierzchni 1,8232 ha z urocz.

„Hranne" — z posiadania: Sawwy i Łukasza Szewczyków i Jana i Włodzimierza Bosackich;

22) działka Nr 619 o powierzchni 1,5818 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cyryla Trociuka;

23) działka Nr 588 o powierzchni 1,4976 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Maksyma Łuciuka;

24) działka Nr 455 o powierzchni 0,7056 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Antoniego Panasiuka;

25) działka Nr 538 o powierzchni 1,0024 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Emiliana Bosackiego vel Bosiackiego, Nikity i Jana Bosackich i Agaty z Bosackich Kuzawka;

26) działka Nr 507 o powierzchni 0,3910 ha z urocz. „Hranne" oraz działki Nr Nr 25 i 27 o ogólnej powierzchni 3,8383 ha z chutorów — z posiadania Ksenii, Denisa i Włodzimierza Smalów oraz Ulity ze Smalów Gryniewicz;

27) działka Nr 490 o powierzchni 0,7220 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Bazylego Siergucia vel Sergucia;

28) działka Nr 460 o powierzchni 0,7170 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Romana Statiwki;

29) działka Nr 456 o powierzchni 2,0894 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eliasza i Bazylego Zańko;

30) działka Nr 464 o powierzchni 1,4394 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Szymona Sergucia vel Sierguca, Jana, Michała, Ireny i Eudokii Zyszczuków, oraz Marii Niczyporuk;

31) działka Nr 587 o powierzchni 0,4971 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Nikity Bosackiego;

32) działka Nr 614 o powierzchni 1,0183 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana, Grzegorza i Agaty Tupczyków, oraz Matrony Puza;

33) działka Nr 630 o powierzchni 0,9105 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Anny Sierguc, oraz Agaty i Maksyma Trociuków;

34) działka Nr 450 o powierzchni 1,3324 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Dymitra Trociuka;

35) działka Nr 488 o powierzchni 0,5053 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cypriana Zańko;

36) działka Nr 649 o powierzchni 0,4029 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Karpa Korneluka;

37) działka Nr 461 o powierzchni 0,7265 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cyryla i Jana Trociuków oraz Melanii Lubienieckiej;

38) działka Nr 429 o powierzchni 0,7047 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Katarzyny Korneluk;

39) działka Nr 618 o powierzchni 1,1494 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Aleksego Nazaruka;

40) działka Nr 648 o powierzchni 0,4029 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Piotra i Karpa Korneluków, oraz działka Nr 2 o powierzchni 1,0074 ha z „chutorów" tylko z posiadania Karpa Korneluka;

41) działka Nr 512 o powierzchni 0,7848 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Pawła Panasiuka;

42) działka Nr 634 o powierzchni 1,9046 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Tomasza Czyczewicza vel Czeczewicza;

43) działka Nr 606 o powierzchni 0,4029 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Piotra Korneluka;

44) działka Nr 473 o powierzchni 2,8223 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Michała Gryniewicza, Bazylego Gryniewicza vel Hryniewicza, Anny Sierguc i Teodory Zańko;

45) działka Nr 465 o powierzchni 0,9596 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Tadeusza, Łucjana, Włodzimierza i Wiery Zyszczuków oraz Anastazji Raczyńskiej;

46) działka Nr 24 o powierzchni 2,1562 ha z „chutorów" — z posiadania Filipa Baduna;

47) działka Nr 444 o powierzchni 0,7142 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Aleksandra Sierguca;

48) działka Nr 447 o powierzchni 0,7356 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Pelagii Trociuk;

49) działka Nr 433 o powierzchni 0,7192 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Stefana Pokiśluka;

50) działka Nr 449 o powierzchni 0,7315 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Akiliny Siweńko i Aleksandra Sierguca;

51) działka Nr 575 o powierzchni 1,0356 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cyryla, Onufrego, Eufemiusza, Marii, Zachariasza, Jana, Piotra i Grzegorza Zańko oraz Ksenii Zyszczuk;

52) działka Nr 580 o powierzchni 0,2335 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Onufrego Zańko, syna Sawwy;

53) działka Nr 563 o powierzchni 0,7197 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eufemiusza Zańko, syna Sawwy;

54) działka Nr 579 o powierzchni 0,4680 ha z urocz. „Hranne", — z posiadania Onufrego, Eufemiusza i Cyryla Zańków;

55) działka Nr 567 o powierzchni 0,6933 ha z posiadania Trofima Zańko z urocz. „Hranne";

56) działka Nr 639 o powierzchni 1,5677 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Antoniego Zańko, syna Trofima, Anatazego, Bazylego i Jana Martyniuków, synów Łukasza;

57) działka Nr 616 o powierzchni 0,4757 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Marty Sikorskiej, Katarzyny Trociuk i Marii Sidorczuk;

58) działka Nr 591 o powierzchni 1,4294 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eudokii Bosackiej, Tomasze vel Tymoteusza, Stefana i Aleksandra Bosackich, synów Bazylego, Krystyny Trociuk, Jana Michała i Teodora Bosackich, synów Antoniego, Heleny Zańko, córki Antoniego Marty Sikorskiej i Piotra Bosackiego, syna Szymona;

59) działka Nr 598 o powierzchni 2,7058 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Piotra i Tychona Czyczewiczów;

60) działki Nr Nr 518 i 517 o ogólnej powierzchni 1,4138 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Praksedy Zadorożnik, Eudokii Czyczewicz, Anny Bosackiej, córek Jana spadkobierczyń Tychona Bosackiego i Jana Kuźmicza;

61) działka Nr 590 o powierzchni 1,5113 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Piotra Bosackiego, syna Szymona, Teodora, Michała i Jana Bosackich, synów Antoniego i Heleny Zańko;

62) działka Nr 609 o powierzchni 1,9829 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Grzegorza, Jana i Aleksandra Panasiuków i Pelagii Zańko;

63) działka Nr 543 o powierzchni 2,8610 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Maksyma Trociuka, syna Emiliana i Ignacego Darkowicza, syna Jana;

64) działka Nr 596 o powierzchni 0,6737 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana Darkowicza;

65) działka Nr 483 o powierzchni 0,7452 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Andrzeja Weremczuka;

66) działka Nr 472 o powierzchni 0,9546 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Maksyma i Jana Trociuków i Katarzyny Sierguc;

67) działka Nr 534 o powierzchni 1,7052 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jakuba Trociuka, Tychona Zyszczuka, Eufemii Panasiuk i Anastazji Naumczyk;

68) działka Nr 593 o powierzchni 0,6628 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Szymona Smala;

69) działka Nr 532 o powierzchni 0,4464 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Matrony Gryniewicz, Eudokii Demidiuk, Stefana i Sergiusza Smalów i Bazylego Zańko;

70) działka Nr 508 o powierzchni 1,3656 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 52 o powierzchni 4,0124 ha z „chutorów" — z posiadania Jana Pokiśluka, syna Teodora, Mikołaja Pokiśluka, syna Eustachego, Eufemii Darkowicz, Pelagii Szewczyk i Olgi Czebatul vel Czabatul;

71) działka Nr 446 o powierzchni 0,7311 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Artemiusza Gryniewicza;

72) działka Nr 506 o powierzchni 0,7811 ha z urocz. „Hranne" oraz działka Nr 26 o powierzchni 5,5380 ha z „chutorów" — z posiadania Maksyma Siwieńko i Tatiany Zańko;

73) działka Nr 526 o powierzchni 0,6760 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Andrzeja Siemientowicza i Marii Łaszczewskiej;

74) działka Nr 463 o powierzchni 1,4162 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Anny Raduś, Pelagii Siemientowicz i Matrony Pokiśluk;

75) działka Nr 480 o powierzchni 1,1553 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Pelagii, Teodora, Dymitra i Tomasza Sierguców, oraz Anny Trociuk;

76) działka Nr 529 o powierzchni 0,8749 ha z urocz. „Hranne", oraz działka Nr 33 o powierzchni 0,4819 ha z „chutorów" — z posiadania Dionizego vel Denisa Zańko, syna Romana, Teodora Zańko, syna Ignacego, Anny Zańko, Jana Zańko, syna Romana i Marii Zańko;

77) działka Nr 542 o powierzchni 1,8573 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Anastazji, Onufrego, Jana i Pawła Weremczuków, Marii Tupczyk, Uliany Danieluk i Tatiany Pokiśluk;

78) działka Nr 504 o powierzchni 1,3643 ha z urocz. „Hranne" oraz działka Nr 20 o powierzchni 1,3894 ha z „chutorów" — z posiadania Darii, Bartłomieja, Michała i Szymona Pokiśluków, oraz Anastazji Kuzawka i Wiery Gorbatiuk;

79) działka Nr 458 o powierzchni 0,7320 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eufemii Szewczyk;

80) działka Nr 44 o powierzchni 1,0596 ha z „chutorów" — z posiadania Bazylego Litwinczuka;

81) działka Nr 540 o powierzchni 2,0940 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Łucjana vel Lucjana Bosackiego, syna Jana;

82) działka Nr 537 o powierzchni 1,4203 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Lucjana Bosackiego, syna Jana i Natalii Panasiuk;

83) działka Nr 459 o powierzchni 0,7306 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Katarzyny Zańko, Eudokii Nazaruk i Anny Sapińskiej;

84) działka Nr 545 o powierzchni 1,3565 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Dymitra Martyniuka, Maksyma Martyniuka, Praksedy Fiedoruk i Julianny Skakun;

85) działka Nr 484 o powierzchni 1,4316 ha z urocz. „Hranne", oraz działki Nr Nr 37 i 34 o ogólnej powierzchni 7,1605 ha z „chutorów", przy czym działki Nr Nr 484 i 37 z posiadania Jana Darkowicza, a działka Nr 34 o powierzchni 2,5450 ha z posiadania Jana Darkowicza, Leona Weremczuka, Eufrozyny Gryniewicz, Bazylego Darkowicza, Aleksandry Weremczuk, Ignacego Darkowicza i Natalii Smal;

86) działka Nr 453 o powierzchni 0,7056 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Tymoteusza Panasiuka;

87) działka Nr 556 o powierzchni 0,4957 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Grzegorza Zadorożnika;

88) działka Nr 632 o powierzchni 0,7597 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Aleksandra Kiryczuna i Teodora Sierguca;

89) działka Nr 550 o powierzchni 1,3083 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Makara Zańko;

90) działka Nr 644 o powierzchni 0,7648 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana Bosackiego;

91) działka Nr 605 o powierzchni 1,2382 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Filipa Zyszczuka i Tychona Zyszczuka;

92) działka Nr 607 o powierzchni 0,3737 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Tekli Pokiśluk;

93) działka Nr 535 o powierzchni 0,7124 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Teodora Bosackiego;

94) działka Nr 477 o powierzchni 2,2451 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Antoniego Nazaruka, Michała Bosackiego, Anny Darkowicz i Marii Darkowicz;

95) działka Nr 502 o powierzchni 1,3752 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 48 o powierzchni 0,1678 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 502 z posiadania Marii, Andrzeja, Jana i Barbary Sierguców, Anastazji Panasiuk i Anny Bosackiej, oraz działka Nr 48 z posiadania tylko Jana Sierguca;

96) działka Nr 42 o obszarze 1,3988 ha z „chutorów" — z posiadania Teodora Korneluka;

97) działka Nr 641 o powierzchni 0,4916 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Teodora, Aleksandra i Julii Bosackich;

98) działka Nr 41 o powierzchni 1,7188 ha z „chutorów" — z posiadania Sawwy Korneluka;

99) działka Nr 428 o powierzchni 0,7579 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 1 o powierzchni 0,0313 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 428 z posiadania Emiliana Korneluka oraz działka Nr 1 z posiadania Natalii Darkowicz.

100) działka Nr 430 o powierzchni 0,6906 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 3 o powierzchni 2,2120 ha z „chutorów" — z posiadania Eudokima Bosackiego.

101) działka Nr 640 o powierzchni 0,5135 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eustachego, Dymitra i Tychona Bosackich, synów Mojżesza, Michała i Bazylego Bosackich, synów Nikity, Teodora Bosackiego, syna Jakuba, Aleksandry Bosackiej i Julii Bosackiej, spadkobierców Michała Bosackiego;

102) działka Nr 479 o powierzchni 1,1007 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana i Anny Sierguców vel Serguciów, Marty Tarasiewicz i Ksenii Kościuczyk;

103) działka Nr 431 o powierzchni 1,5186 ha z urocz. „Hranne", oraz działki Nr Nr 4, 9 i 18 o ogólnej powierzchni 3,3957 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 431 z posiadania Maksyma i Szymona Darkowiczów, a działki Nr Nr 4, 9 i 18 z posiadania tylko Maksyma Darkowicza;

104) działka Nr 548 o powierzchni 0,6441 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Karpa Panasiuka;

105) działka Nr 528 o powierzchni 0,8749 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Nikity Seweńko vel Siwieńko;

106) działki Nr Nr 615 i 486 o ogólnej powierzchni 0,8936 ha z urocz. „Hranne", oraz działka Nr 35 o powierzchni 1,9357 ha z „chutorów" — z posiadania Leona Weremczuka;

107) działka Nr 554 o powierzchni 0,2800 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Antoniego Daniluka;

108) działka Nr 597 o powierzchni 0,6987 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Praksedy Sikorskiej, Aleksandry Trociuk, Anny Darkowicz i Natalii Zyszczuk;

109) działka Nr 551 o powierzchni 1,2350 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Szymona Darkowicza;

110) działka Nr 379 o powierzchni 0,7379 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cypriana Trociuka i Eustachego Siwieńko;

111) działka Nr 436 o powierzchni 0,4589 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cypriana, Jana i Ignacego Trociuków;

112) działka Nr 571 o powierzchni 1,3875 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cypriana, Jana i Ignacego Trociuków, Zofii Ignaciuk i Julianny vel Heleny Bosackiej;

113) działka Nr 560 o powierzchni 1,0761 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana Kujawy i Andrzeja Kujawy;

114) działka Nr 492 o powierzchni 0,5308 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Józefa Trociuka;

115) działka Nr 625 o powierzchni 0,4611 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana i Anatazego Weremczuków;

116) działka Nr 476 o powierzchni 0,9109 ha z urocz. „Hranne" oraz działka Nr 22 o powierzchni 1,0355 ha z „chutorów" — z posiadania Dawida Andrejewicza;

117) działka Nr 493 o powierzchni 0,6127 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Teodora Trociuka;

118) działka Nr 561 o powierzchni 1,0115 ha z urocz. „Hranne" — z posia-

dania Jakuba, Eugenii, Stefana, Włodzimierza i Mikołaja Trociuków, Anny Bosackiej i Praksedy Karpuk;

119) działka Nr 595 o powierzchni 0,6605 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Agaty I voto Statiwka II voto Chalwita, Jana Statiwka i Sergiusza Statiwka;

120) działka Nr 623 o powierzchni 0,4611 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Konstantego Weremczuka;

121) działka Nr 555 o powierzchni 0,4957 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Katarzyny Zańko;

122) działka Nr 40 o powierzchni 1,6097 ha z „chutorów" — posiadania Antoniego Pastuszuka;

123) działka Nr 617 o powierzchni 0,4757 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Heleny Bosackiej;

124) działka Nr 620 o powierzchni 0,9355 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eufemii Raczyńskiej, Anny Kuzawka, Olgi i Agaty Weremczuk, Wiery Babicz, Aleksandry Sierguc i Marii Weremczuk;

125) działka Nr 485 o powierzchni 0,9182 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 36 o powierzchni 2,9445 ha z „chutorów" — z posiadania Bazylego i Ignacego Darkiewiczów, Aleksandry Weremczuk i Natalii Smal;

126) działka Nr 454 o powierzchni 0,7056 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 49 o powierzchni 0,0529 ha z „chutorów" — z posiadania Andrzeja Sierguca S. Dymitra;

127) działka Nr 539 o powierzchni 1,0024 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Bazylego, Teodora i Stefanii Siwieńko;

128) działka Nr 505 o powierzchni 1,2600 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 38 o powierzchni 7,7080 ha z „chutorów" — z posiadania Praksedy Raczyńskiej, Tatiany Bosackiej, córki Grzegorza, Darii Zeleźniak, córki Grzegorza, Bazylego Siwieńko, syna Daniela, Teodora Siwieńko ,syna Daniela, Stefanii Siwieńko, córki Daniela i Andrzeja Petrejko, syna Grzegorza spadkobierców Aleksego Raczyńskiego;

129) działka Nr 577 o powierzchni 1,0943 ha z urocz. „Hranne" i działki Nr Nr 7, 5, 17 i 19 o ogólnej powierzchni 1,3535 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 577 z posiadania Nikity Kuzawki, syna Bazylego, Katarzyny Panasiuk, córki Bazylego i Jana Kuzawki, syna Filimona; działka Nr 7 o powierzchni 0,0619 ha tylko z posiadania Nikity Kuzawki, syna Bazylego, oraz działki Nr Nr 5, 17 i 19 o ogólnej powierzchni 1,2916 ha z posiadania Nikity Kuzawki, syna Bazylego i Michała Zyszczuka;

130) działka Nr 604 o powierzchni 0,4479 ha z urocz. „Hranne" i działki Nr Nr 6 i 8 o ogólnej powierzchni 0,7215 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 604 z posiadania Michała i Filimona Zyszczuków, a działki Nr Nr 6 i 8 z posiadania tylko Michała Zyszczuka;

131) działka Nr 497 o powierzchni 0,3687 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Włodzimierza, Antoniny, Marii i Katarzyny Gryniewiczów, spadkobierców Trofima Gryniewicza;

132) działka Nr 487 o powierzchni 0,5053 ha z urocz. „Hranne", oraz działka Nr 43 o powierzchni 0,3239 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 487 z posiadania Natalii I voto Siwieńko II voto Trociuk, Agaty Zańko Teodora Litwinczuka i Szymona vel Siemiona Siwieńko, a działka Nr 43 z posiadania tylko Natalii I voto Siwieńko II voto Trociuk;

133) działka Nr 448 o powierzchni 0,7315 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cypriana Zańko;

134) działka Nr 445 o powierzchni 2,1076 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Cypriana, Charytona, Jana i Piotra Zańko oraz Pelagii Zańko;

135) działka Nr 432 o powierzchni 0,7083 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 23 o powierzchni 2,1026 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 432 z posiadania Heleny Uliany Osowiec, Antoniny Gryniewicz, Filipa Baduna i Jana i Szymona Osowców, a działka Nr 23 z posiadania Heleny Uliany Osowiec, Stefana Osowca, Antoniny Gryniewicz i Jana i Szymona Osowca;

136) działka Nr 501 o powierzchni 0,6710 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana Osowca i Antoniny Gryniewicz;

137) działki Nr Nr 581, 608 i 509 o ogólnej powierzchni 1,0529 ha z urocz.

„Hranne", oraz działki Nr Nr 15 i 50 o ogólnej powierzchni 2,2893 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 581 o powierzchni 0,7661 ha z posiadania Melanii Bosackiej, córki Józefa, Nikity Gorbatiuka, syna Prokopa i Emiliana Gorbatiuka, syna Józefa, a działki Nr Nr 608 i 509 o ogólnej powierzchni 0,2868 ha i działki Nr Nr 15 i 50 z posiadania tylko Nikity Gorbatiuka, syna Prokopa;

138) działka Nr 503 o powierzchni 1,2837 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 16 o powierzchni 3,4201 ha z posiadania Michała Zańko;

139) działki Nr Nr 565 i 566 o ogólnej powierzchni 0,7761 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Maksyma Panasiuka;

140) działka Nr 612 o powierzchni 0,2126 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Emiliana Tupczyka;

141) działka Nr 643 o powierzchni 0,7320 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eustachego, Dymitra i Tychona Bosackich;

142) działka Nr 531 o powierzchni 0,4766 ha z urocz. „Hranne" i działki Nr 32 o powierzchni 0,7527 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 531 z posiadania Marty Panasiuk i Anny Trociuk, a działka Nr 32 z posiadania tylko Marty Panasiuk;

143) działka Nr 520 o powierzchni 0,6760 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 45 o powierzchni 1,9052 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 520 z posiadania tylko Jana Sierguca, syna Łukasza, a działka Nr 45 z posiadania tylko Aleksandra Siemientowicza, s. Teodora;

144) działka Nr 510 o powierzchni 0,6792 ha z urocz. „Hranne", oraz działka Nr 51 o powierzchni 3,4024 ha z „chutorów" — z posiadania Tatiany Bosackiej, Darii Zeleźniak i Andrzeja Patrejko;

145) działka Nr 521 o powierzchni 0,6400 ha z urocz. „Hranne" i działka Nr 28 o powierzchni 2,2320 ha z „chutorów" — z posiadania Jana Zyszczuka, syna Mojżesza;

146) działka Nr 553 o powierzchni 1,8518 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Teodora Bosackiego, syna Jana i Wiery Bosackiej, córki Teodora;

147) działka Nr 498 o powierzchni 0,4493 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Zofii Ignatiuk;

148) działka Nr 478 o powierzchni 0,7893 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana, Nikona, Olgi, Marii i Nadziei Sierguców;

149) działka Nr 491 o powierzchni 0,5727 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Natalii, Karpa i Anastazji Trociuków, oraz Katarzyny Łuciuk;

150) działka Nr 378 o powierzchni 0,6630 ha z urocz. „Hranne", oraz działka Nr 13 o powierzchni 0,1026 ha z „chutorów" — z posiadania Eustachego Siwieńko;

151) działka Nr 422 o powierzchni 0,4863 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Tatiany, Dionizego i Grzegorza Sikorskich, oraz Zofii Zalewskiej;

152) działka Nr 610 o powierzchni 1,2700 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Stefana i Denisa Weremczuków, synów Cyryla;

153) działka Nr 500 o powierzchni 0,6906 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Teodora i Eudokii Weremczaków, oraz Tekli Husik;

154) działki Nr Nr 415, 522 i 627 o ogólnej powierzchni 1,4549 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Anny Szewczyk;

155) działki Nr Nr 572, 573 i 574 o ogólnej powierzchni 1,4736 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Bazylego Weremczuka, syna Benedykta;

156) działka Nr 499 o powierzchni 1,5231 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Matrony Sierguc córki Antoniego;

157) działka Nr 496 o powierzchni 0,5585 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Mojżesza Gryniewicza;

158) działka Nr 602 o powierzchni 0,5972 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eustachego Panasiuka;

159) działka Nr 494 o powierzchni 0,5767 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Mojżesza i Leona, synów Cypriana, Włodzimierza, syna Trofima, Antoniny, Marii i Katarzyny Gryniewiczów;

160) działka Nr 547 o powierzchni 0,4302 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Filipa Trociuka;

161) działka Nr 629 o powierzchni 1,8436 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Bazylego, syna Łukasza, Szymona, syna Jana i Praksedy z Sewenków--Bogdanów;

162) działka Nr 440 o powierzchni 1,0051 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Dominiki Górec i Praksedy Bogdan;

163) działka Nr 564 o powierzchni 0,7197 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Szymona Łuciuka;

164) działka Nr 425 o powierzchni 1,0934 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Stefana, Jana i Praksedy Darkowiczów;

165) działka Nr 584 o powierzchni 0,6701 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Aleksandra, Stefana i Tymoteusza Bosackich, synów Bazylego;

166) działka Nr 427 o powierzchni 0,8308 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Anny Weremczuk;

167) działka Nr 525 o powierzchni 0,6760 ha z urocz. „Hranne" i działki Nr Nr 46 i 53 o ogólnej powierzchni 2,9025 ha z „chutorów" — z posiadania Natalii Trociuk i Tatiany Fiedoruk;

168) działka Nr 423 o powierzchni 0,4440 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Anny Darkowicz, Marii Korneluk, Nadziei i Jana Pastuszuków;

169) działka Nr 562 o powierzchni 0,5076 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Barbary Pokiśluk, Szymona i Daniela Smalów;

170) działka Nr 557 o powierzchni 0,6173 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Prokopa Zadorożnika;

171) działka Nr 586 o powierzchni 1,0593 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana Panasiuka i Heleny Borytyńskiej;

172) działka Nr 533 o powierzchni 0,4707 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Mikołaja Zańko;

173) działka Nr 569 o powierzchni 0,6919 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Szymona, Katarzyny, Olgi, Eudokii, Zofii, Włodzimierza, Emilii i Marii Babiczów;

174) działka Nr 515 o powierzchni 0,4711 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana i Teodora Danilukόw;

175) działka Nr 474 o powierzchni 1,8245 ha z urocz. „Hranne" oraz działka Nr 21 o powierzchni 8,7620 ha z „chutorów", przy czym działka Nr 474 z posiadania tylko Bazylego Weremczuka, a działka Nr 21 z posiadania Anny, Onufrego, Anastazji, Jana i Pawła Weremczuków, Tatiany Pokiśluk, Marii Tupczyk i Uliany Daniluk;

176) działka Nr 489 o powierzchni 1,0429 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eufemii Panasiuk;

177) działka Nr 527 o powierzchni 0,6760 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Magdaleny Giercog, Jana Giercoga, syna Karpa i Piotra Siemientowicza;

178) działka Nr 549 o powierzchni 1,2905 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Teodora i Mojżesza Trociuków;

179) działka Nr 471 o powierzchni 0,8444 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Charytona, Bazylego, Eudoki i Tekli Trociuków, Kseni Zyszczuk i Katarzyny Bieleckiej;

180) działka Nr 583 o powierzchni 1,4489 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Ignacego Pokiśluka;

181) działka Nr 635 o powierzchni 0,5326 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jana i Anastazji Zańko;

182) działka Nr 544 o powierzchni 1,4394 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Maksyma Zańko;

183) działka Nr 603 o powierzchni 0,5918 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Pawła Panasiuka;

184) działka Nr 642 o powierzchni 0,5026 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Zenobii, Bazylego i Michała Bosackich;

185) działka Nr 589 o powierzchni 1,4335 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Anastazji Łuciuk, córki Wasyla, Anastazji Łuciuk, córki Mikołaja, Jana, Michała i Bazylego Łuciuków, synów Korneliusza;

186) działka Nr 613 o powierzchni 0,2677 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Aleksego Tupczyka;

187) działki Nr Nr 438, 439 i 661 o ogólnej powierzchni 3,0781 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Makara Zańko;

188) działka Nr 441 o powierzchni 0,9732 ha z urocz. „Hranne' '— z posiadania Maksyma Zańko i Marii Korneluk;

189) działka Nr 513 o powierzchni 0,4711 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jakuba Sergucia;

190) działka Nr 558 o powierzchni 0,6173 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Emiliana Zadorożnika;

191) działka Nr 424 o powierzchni 0,9375 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Tatiany Darkowiczowej, Praksedy Tupczyk, Eufemii Trociuk, Natalii, Eliasza i Tomasza Darkowiczów;

192) działka Nr 536 o powierzchni 0,7206 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Pelagii Bosackiej, Akiliny I voto Bosackiej II voto Gryniewicz i Agaty Raczyńskiej;

193) działka Nr 578 o powierzchni 1,0943 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Trofima Kuzawki;

194) działki Nr Nr 511 i 624 o ogólnej powierzchni 2,5705 ha z urocz. „Hranne", przy czym działka Nr 511 o powierzchni 2,1094 ha z posiadania Emiliana Weremczuka i Jana Martyniuka, oraz działka Nr 624 o powierzchni 0,4611 ha z posiadania tylko Emiliana Weremczuka;

195) działka Nr 599 o powierzchni 0,7306 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Dymitra i Anastazji Zyszczuków;

196) działki Nr Nr 637 i 443 o ogólnej powierzchni 1,6929 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Bazylego Siwieńko;

197) działka Nr 475 o powierzchni 0,5317 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Filipa Trociuka;

198) działka Nr 530 o powierzchni 0,4766 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Nikity Siwieńko;

199) działka Nr 594 o powierzchni 0,7038 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Maksyma Zyszczuka;

200) działkaNr 638 o powierzchni 0,7584 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Krystyny, Prokopa, Andrzeja i Marii Zadorożników;

201) działka Nr 582 o powierzchni 0,7661 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Katarzyny Zańko, córki Filimona i Marii Saml, córki Tymoteusza;

202) działka Nr 601 o powierzchni 0,8303 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Jakuba i Marianny Weremczuków;

203) działka Nr 516 o powierzchni 0,3214 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Antoniego Sierguca vel Sergucia;

204) działka Nr 600 o powierzchni 2,0430 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Potapa Panasiuka, syna Jana, Stefana Panasiuka, syna Potapa, Romana Pokiśluk,a syna Stefana, oraz Prokopa i Mikołaja Kuzawka, synów Konstantego;

205) działka Nr 519 o powierzchni 1,4139 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Anny Bosackiej, córki Bazylego, Józefa, Konstantego i Jana Bogdanów, Zofii Jermak vel Jarmak, Anny Iwaniuk, Agaty Mulawka, Wiery Kościuczyk, Olgi Zańko, Eudokii Darkowicz, Maksyma Trociuka, Agaty Trociuk i Anny Sierguc;

206) działka Nr 495 o powierzchni 0,5258 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Leoncjusza Gryniewicza;

207) działka Nr 457 o powierzchni 0,7575 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Eudokii Gryniewicz;

208) działka Nr 434 o powierzchni 0,4233 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Stefana, syna Izydora i Praksedy córki Korneliusza Sikorskich;

209) działka Nr 10 o powierzchni 0,1530 ha z „chutorów" — z posiadania Bazylego Zańko i Ksenii Bosackiej;

210) działka Nr 628 o powierzchni 0,9405 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Bazylego Łukasza, Nauma Charytona, Eudokii i Teodora Trociuków;

211) działka Nr 546 o powierzchni 0,2922 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Trofima, Łukasza, Mikołaja, Natalii i Jana Jackiewiczów, Agrypiny Zadorożnik, Anny Szybunia, Wiery Harbaruk i Eufemii Kosieniuk vel Kosienuk;

212) działka Nr 426 o powierzchni 1,4366 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Pawła Bosackiego, syna Eustachego, Mirona Bosackiego, syna Maksyma, Andrzeja Bosackiego, syna Maksyma, Teodory I voto Bosackiej II voto Stepaniukowej, Marii Bosackiej, Teodozji Smal, Michała Bosackiego, syna Nicefora i Eufrozyny Bosackiej;

213) działka Nr 626 o powierzchni 0,6751 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Tatiany Trociuk;

214) działka Nr 552 o powierzchni 0,6915 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Marianny Tarasiewicz, Bazylego Trociuka, Anny Jackiewicz i Pelagii Statiwka;

215) działka Nr 380 o powierzchni 0,6970 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Maksyma Panasiuka, Jana Darkowicza, Korneliusza Bosackiego, Ksenii Bosackiej i Justyny Zańko;

216) działka Nr 470 o powierzchni 0,8954 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Melanii Trociuk, Anastazji Zyszczuk, córki Jana, Andrzeja Trociuka, syna Jana, Jana Zyszczuka i Marii Nowik;

217) działka Nr 468 o powierzchni 0,6692 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Zadorożnika Cyryla, syna Tomasza;

218) działka Nr 482 o powierzchni 0,7443 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Panasiuka Bazylego, syna Romana;

219) działka Nr 570 o powierzchni 1,4703 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Bosackiego Leona, syna Juliana;

220) działka Nr 541 o powierzchni 0,9965 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Seweńki Jana, syna Piotra;

221) działka Nr 585 o powierzchni 0,7352 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Bosackiego Pawła, syna Szymona;

222) działka Nr 466 o powierzchni 0,4798 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Smala Konrada, syna Nikodema;

223) działka Nr 452 o powierzchni 0,7056 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Panasiuka Szymona, syna Nikona;

224) działka Nr 11 o powierzchni 0, 1440 ha z „chuttorów" — z posiadania spadkobierców Siergucia Stefana;

225) działka Nr 30 o powierzchni 0,8327 ha z „chutorów" — z posiadania Szewczyka Józefa;

226) działka Nr 636 o powierzchni 1,3593 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Martyniuka Grzegorza, syna Kasjana;

227) działka Nr 381 o powierzchni 0,9050 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Bosackiego Maksyma syna Stefana;

228) działka Nr 451 o powierzchni 1,3315 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania Trociuków Dymitra i Antoniego, synów Grzegorza;

229) działka Nr 514 o powierzchni 0,4711 ha z urocz. „Hranne" — z posiadania spadkobierców Sergucia Teodora, syna Jana;

230) działka Nr 55 o obszarze 1879,8939 ha tak zwana „wspólnota" wymieniona pod liczbą porządkową 154 w wykazie właścicieli gruntów podległych wywłaszczeniu z posiadania osób: Szymona Sierguca, syna Mateusza, Jana Giercoga vel Gercoga, syna Karola, Magdaleny I voto Sementowiczowej II voto Gercogowej, Marcina Gryniewicza, syna Grzegorza — Nesterów Gryniewicza, Olgi Kasprzyńskiej, Szymona Nazaruka, syna Grzegorza, Piotra Seweńko, syna Aleksego, Jana Trociuka, syna Karpa, Eudokii Darkowicz, Anny Kujawa, Bazylego Laszuka, syna Zachariasza, Darli Laszuk, Jana Bosackiego, syna Cyryla, Jana Zańko, syna Tychona, Mojżesza Zańko, syna Tychona, Piotra Kujawy, s. Jakuba, Prokopa Tarasiewicza, s. Tychona, Aleksandra Siwieńko, s. Nikity, Antoniego Siwieńko, s. Nikity, Jana Trociuka, s. Karpa, Pelagii Trociuk, Marii Bosackiej, Katarzyny Panasiuk, Eudokii Darkowicz, Anny Kujawa, Jana Bosackiego, s. Józefa, Michała Raczyńskiego, s. Łukasza, Mikołaja Raczyńskiego, s. Mateusza, Pelagii Trociuk, Justyny Sikorskiej, Doroteusza i Bazylego, ss. Denisa Sikorskich, Nicefora i Karpa Darkowiczów, ss. Ignacego, Jana i Lucjana Darkowiczów, ss. Prokopa, Marty Konvców, ss. Dymitra, Barbary Sierguc, Anastazji Panasiuk, Anny Bosackiej, Teodora, Aleksandry i Julii Bosackich, Natalii Darkowicz, Eudokima Bosackiego, s. Józefa

szewej, c. Prokopa, Ksenii Karmasz, c. Prokopa, Marii Darkowicz, c. Prokopa, Łukasza Szewczyka vel Szewczuka, Michała Siemientowicza, Marii Zańko, Jana Zańko, s. Tomasza, Jerzego Zańko, s. Tomasza, Ksenii Zyszczuk, c. Tomasza, Zachariasza Zańko, Piotra Zańko, Sawwy Szewczyka, s. Konona, Łukasza Szewczyka, s. Józefa, Jana i Włodzimierza Bosackich, Cyryla Trociuka, s. Bazylego, Maksyma Łuciuka, s. Michała, Antoniego Panasiuka, s. Aleksego, Emiliana Bosackiego vel Bosiackiego, Nikity i Jana ss. Józefa Bosackich, Agaty z Bosackich Kuzawka, Ksenii Smal, Denisa i Włodzimierza, ss. Grzegorza Smalów, Ulity ze Smalów Gryniewicz, Bazylego Siergucia vel Sergucia, s. Leoncjusza, Romana Statiwki, Eliasza i Bazylego, ss. Grzegorza Zańko, Szymona Sergucia vel Sierguca, s. Dymitra, Jana i Michała, ss. Pawła Zyszczuków, Marii Niczyporuk, c. Pawła, Ireny Zyszczuk, Eudokii Zyszczuk, Nikity Bosackiego, s. Józefa, Jana i Grzegorza Tupczyków, ss. Pawła, Matrony Pyza, Agaty Tupczyk, Anny Sierguc, Agaty i Maksyma Trociuków, dzieci Jana, Cypriana Zańko, s. Tymoteusza, Karpa Korneluka, s. Romana, Cyryla i Jana Trociuków, ss. Andrzeja, Melanii Lubienieckiej, Katarzyny Korneluk, c. Teodora, Aleksego Nazaruka, s. Grzegorza, Piotra Korneluka, s. Mikołaja, Karpa Korneluka, s. Karpa, Pawła Panasiuka, s. Eliasza, Tomasza Czyczewicza vel Czeczewicza, s. Piotra, Bazylego Gryniewicza vel Hryniewicza, Michała Gryniewicza, s. Zachariasza, Anny Sierguc, c. Szymona, Teodory Zańko, Tadeusza Zyszczuka, s. Teodora, Łucjana Zyszczuka, s. Piotra, Anastazji Raczyńskiej, Włodzimierza i Wiery Zyszczuków, Aleksandra Zyszczuka, s. Bazylego, Filipa Baduna, s. Juliana, Mamsyma Weremczuka, s. Daniela, Aleksandra Sierguca, s. Stefana, Pelagii Trociuk, c. Daniela, Stefana Pokiśluka, s. Denisa, Akiliny Siwieńko, c. Marii Serguc, Aleksandra Sierguca, Cyryla, Onufrego, Bufemiusza, Marii Zachariasza, Jana, Piotra i Grzegorza Zańko, Ksenii Zyszczuk, Onufrego Zańko, s. Sawwy, Eugeniusza i Cyryla Zańko, ss. Sawwy, Tomasza Czyczewicza, s. Piotra, Konstantego Zańko, s. Teodora, Trofima Zańko, s. Eliasza, Antoniego Zańko, s. Trofima,Anatazego Martyniuka, s. Łukasza, Bazylego i Jana Martyniuków, ss. Łukasza, Marty Sikorskiej, Katarzyny Trociuk, c. Grzegorza, Marii Sidorczuk, c. Grzegorza, Eudokii Bosackiej, Tomasza vel Tymoteusza, Stefana i Aleksandra Bosackich, ss. Bazylego, Krystyny Trociuk, Jana, Michała i Teodora Bosackich, ss. Antoniego, Heleny Zańko, c. Antoniego, Marty Sikorskiej, Piotra Bosackiego, s. Szymona, Piotra i Tychona Czyczewiczów, ss. Emiliana, Praksedy Zadorożnik, c. Jana, Eudokii Czyczewicz, c. Jana, Anny Bosackiej, c. Jana, Tatiany Sierguc, c. Jana, Piotra Bosackiego, s. Szymona, Teodora, Michała i Jana Bosackich, ss. Antoniego, Heleny Zańko, Grzegorza, Jana i Aleksandra Panasiuków, ss. Michała, Pelagii Zańko, c. Michała, Maksyma Trociuka, s. Emiliana, Ignacego Darkowicza, s. Jana, Jana Darkowicza, s. Potapa, Andrzeja Weremczuka, s. Nauma, Maksyma i Jana Trociuków, s. Emiliana, Katarzyny Sierguc, c. Emiliana, Jakuba Trociuka, s. Piotra, Tychona Zyszczuka, s. Jakuba, Eufemii Panasiuk, Anastazji Naumczyk, Szymona Smala, Matrony Gryniewicz, Eudokii Demidiuk, Stefana i Sergiusza Smalów, Bazylego Zańko, Jana Pokiśluka, s. Teodora, Mikołaja Pokiśluka, s. Eustachego, Eufemii Darkowicz, Pelagii Szewczyk, Olgi Czebatul vel Czabatul, Artemiusza Gryniewicza, s. Ignacego, Maksyma Siwieńko, s. Onufrego, Tatiany Zańko, c. Onufrego, Andrzeja Siemiantowicza, Marii Laszczewskiej, Anny Raduś, Pelagii Siemietowicz, Matrony Pokiśluk, cc. Zachariasza, Pelagii Siergus, Teodora, Dymitra i Tomasza Sierguców, ss. Szymona, Anny Trociuk, Dionizego vel Denisa Zańko, s. Romana, Teodora Zańko, s. Ignacego, Anny Zańko, Jana Zańko, s. Romana, Anastazji Weremczuk, Marii Tupczyk, Uliany Danieluk, Onufrego, Jana i Pawła Weremczuków, ss. Nauma, Tatiany Pokiśluk, Darii Pokiśluk, Bartłomieja, Michała i Szymona Pokiśluków, ss. Pawła, Anastazji Kuzawka, Wiery Gorbatiuk, Eufemii Szewczyk, c. Ignacego, Łucjana vel Lucjana Bosackiego, s. Jana, Natalii Panasiuk, Katarzyny Zańko, Eudokii Nazaruk, Anny Sapińskiej, Dymitra i Maksyma Martyniuków, Praksedy Fiedoruk, Juliany Skakun, Jana Darkowicza, s. Trofima, Tymoteusza Panasiuka, s. Aleksego, Grzegorza Zadorożnika, s. Korneliusza, Aleksandra Kiryczuna, Teodora Sierguca, Stefana i Jana Weremczuków, Katarzyny Hutko vel Gutko, Jana Bosackiego, s. Antoniego, Filipa i Tychona Zyszczuków, ss. Jakuba, Tekli Pokiśluk, c. Józefa, Teodora Bosackiego, s. Józefa Antoniego Nazaruka, s. Michała, Michała Bosackiego, s. Bazylego, Anny Darkowicz i Marii Darkowicz, cc. Piotra, Marii Sierguc, Andrzeja i Jana Sierguc-

Eustachego, Dymitra i Tychona Bosackich, ss. Mojżesza, Michała i Bazylego Bosackich, ss. Nikity, Teodora Bosackiego, s. Jakuba, Aleksandry i Julii Bosackich, Jana Sergucia, s. Łukasza, Anny Serguć, Marty Tarasiewicz, c. Łukasza, Ksenii Kościuczyk, c. Łukasza, Maksyma Darkowicza, s. Trofima, Szymona Darkowicza, s. Trofima, Karpa Panasiuka, s. Doroteusza, Nikity Seweńko vel Siwieńko, Leona Weremczuka, s. Łukasza, Teodozego Zańko, s. Zachariasza, Antoniego Daniluka, s. Piotra, Praksedy Sikorskiej, c. Korneliusza, Aleksandry Trociuk, c. Korneliusza, Anny Darkowicz, c. Korneliusza, Natalii Zyszczuk, c. Korneliusza, Szymona Darkowicza, s. Stefana, Cypriana Trociuka, s. Nikity, Eustachego Siwieńko, s. Michała, Natalii Trociuk, Cypriana, Jana i Ignacego Trociuków, ss. Nikity, Zofii Ignaciuk, c. Grzegorza, Julianny vel Heleny Bosackiej, c. Eustachego, Jana i Andrzeja Kujawa, ss. Mojżesza, Józefa Trociuka, s. Tymoteusza, Jana i Anastazego Weremczuków, ss. Jana, Dawida Andrejewicza, s. Jana, Teodora Trociuka, s. Tymoteusza, Jakuba, Stefana, Włodzimierza i Mikołaja Trociuków, ss. Piotra, Eugenii Trociuk, Anny Bosackiej, Praksedy Karpuk, Agaty I voto Statiwka II voto Chalwita, Jana Statiwki, s. Leona, Sergiusza Statiwki, s. Leona, Konstantego Weremczuka, s. Andrzeja, Agaty Zasimuk, c. Andrzeja, Heleny Bosackiej, c. Eustachego, Eufemii Raczyńskiej, Anny Kuzawka, Olgi, Agaty i Marii Weremczuk, Wiery Babicz, Aleksandry Sierguc, Eufrozyny Gryniewicz, Bazylego i Ignacego Darkowiczów, ss. Jana, Aleksandry Weremczuk, Natalii Smal, Andrzeja Sierguca, s. Dymitra, Bazylego, Teodora i Stefanii Siwieńko, dzieci Daniela, Praksedy Raczyńskiej, Tatiany Bosackiej, c. Grzegorza, Darii Zeleźniak, c. Grzegorza, Andrzeja Petrejko, s. Grzegorza, Nikity Kuzawki, s. Bazylego, Katarzyny Panasiuk, c. Bazylego, Jana Kuzawki, s. Filimona, Michała i Filimona Zyszczuków, ss. Konstantego, Włodzimierza, Antoniny, Marii i Katarzyny Gryniewiczów, Natalii I voto Siwieńko II voto Trociuk, Agaty Zańko, Teodory Litwińczuk, Szymona vel Siemiona Siwieńko, Cypriana Zańko, s. Tymoteusza, Charytona, Jana i Piotra Zańko, ss. Tymoteusza, Pelagii Zańko, Heleny-Uliany, Stefana, Jana i Szymona Osowców, Antoniny Gryniewicz, Filipa Baduna, Teodora Weremczuka, s. Nicefora, Melanii Bosackiej, c. Józefa, Nikity Gorbatiuka, s. Prokopa, Emiliana Gorbatiuka, s. Józefa, Pelagii Zańko, c. Mikołaja, Marii Gandiuk, c. Mikołaja, Michała Zańko, s. Filipa, Maksyma Panasiuka, s. Tomasza, Emiliana Tupczyka, s. Nauma, Eustachego, Dymitra i Tychona Bosackich, ss. sackich, ss. Mojżesza, Marty Panasiuk, c. Grzegorza, Anny Trociuk, c. Nikity, Michała, Józefa, Piotra i Aleksandra Siemientowiczów, ss. Józefa, Niny Siemientowicz, Aleksandra Siemientowicza, s. Teodora, Jana Sierguca, s. Łukasza, Tatiany Bosackiej, c. Grzegorza, Darii Zeleźniak, c. Grzegorza, Andrzeja Patrejko, s. Grzegorza, Jana Zyszczuka, s. Mojżesza, Teodora Bosackiego, s. Jana, Wiery Bosackiej, Zofii Ignatiuk, c. Grzegorza, Jana, Nikona, Olgi, Marii i Nadziei Sierguców, Mojżesza Zańko, s. Tychona, Natalii, Karpa i Anastazji Trociuków, Katarzyny Łuciuk, Eustachego Siwieńko, s. Michała, Tomasza Babicza, s. Mateusza, Tatiany Sikorskiej, Zofii Zalewskiej, c. Bazylego, Dionizego i Grzegorza, ss. Bazylego Sikorskich, Stefana i Denisa Weremczuków, ss. Cyryla, Stefana Raczyńskiego, s. Michała, Teodora i Eudokii Weremczuków, dzieci Nicefora, Tekli Husik, Anny Szewczyk, c. Szymona, Bazylego Weremczuka, s. Benedykta, Matrony Sierguc, c. Antoniego, Mojżesza Gryniewicza, s. Cypriana, Eustachego Panasiuka, s. Jakuba, Leona Gryniewicza, s. Cypriana, Włodzimierza Gryniewicza, s. Trofima, Antoniny, Marii i Katarzyny Gryniewiczów, Filipa Trociuka, s. Stefana, Bazylego Bogdana, s. Łukasza, Szymona Bogdana, s. Jana, Praksedy Bogdan, Stefana, Nikity, Łukasza i Mikołaja Kuzawka, Dominiki Górec, c. Jana, Praksedy Bogdan, c. Jana, Szymona Łuciuka, s. Onisyma, Stefana i Jana Darkowiczów, ss. Emiliana, Praksedy Darkowicz, Aleksandra, Stefana i Tymoteusza Bosackich, ss. Bazyliego, Anny Weremczuk, Natalii Trociuk, Tatiany Fiedoruk, Anny Darkowicz, c. Zachariasza, Marii Korneluk, c. Zachariasza, Nadziei i Jana Pastuszuków, dzieci Zachariasza, Szymona Smala, s. Piotra, Barbary Pokiśluk, c. Aleksego, Daniela Smala, Prokopa Zadorożnika, s. Maksyma, Jana Panasiuka, s. Szymona, Heleny Borytyńskiej, c. Szymona, Trofima Naumczyka, s. Aleksego, Jana Siwieńko, s. Leona, Trofima Zadorożnika, s. Teodora, Marii Sikorskiej, c. Daniela, Jana Zadorożnika, s. Jakuba, Jakuba Sikorskiego, s. Filimona, Emiliana i Prokopiusza Zadorożników, ss. Maksyma, Mikołaja Zańko, s. Cyryla, Piotra Sajeckiego, s. Nikity, Jana Łuciuka, s. Ju-

fian,a, Cypriana Sierguca, s. Jakuba, Eudokii Nazaruk, c. Grzegorza, Szymona, Katarzyny, Olgi, Eudokii, Zofii, Włodzimierza, Emilii i Marii Babiczów, Jana i Teodora Daniluków, ss. Antoniego, Juliana Harasimuka, s. Jakuba, Bazylego Weremczuka, s. Filimona, Onufrego, Anastazji, Jana i Pawła Weremczuków, Tatiany Pokiśluk, Marii Tupczyk, Uliany Daniluk, Eufemii Panasiuk, Teodora i Mojżesza Trociuków, ss. Bazylego, Charytona i Bazylego Trociuków, ss. Eliasza, Ksenii Zyszczuk, c. Eliasza, Eudokii Trociuk, c. Eliasza, Katarzyny Bieleckiej, c. Eliasza, Tekli Trociuk, Ignacego Pokiśluka, s. Konrada, Benedykta Pietruczuka vel Pietraczuka, s. Maksyma, Grzegorza Naumczyka, s. Aleksego, Jana i Anastazji Zańko, Maksyma Zańko, s. Stefana, Pawła Panasiuka, s .Ignacego, Zenobii Bosackiej, Bazylego i Michała Bosackich, ss. Nikity, Anastazji Łuciuk, c. Wasyla, Jana, Michała i Bazylego Łuciuków, ss. Karneliusza, Anastazji Łuciuk, c. Mikołaja, Aleksego Tupczyka, s. Eustachego, Makara Zańko, s. Jana, Maksyma Zańko, s. Eliasza, Marii Korneluk, Jakuba Sergucia, s. Jana, Emiliana Zadorożnika, s. Maksyma, Tatiany Darkowiczowej, Praksedy Tupczyk, c. Piotra, Eufomii Trociuk, c. Piotra, Natalii, Eliasza i Tomasza Darkowiczów, dzieci Piotra, Pelagii Bosackiej, Akiliny I voto Bosackiej, II voto Gryniewicz, Agaty Raczyńskiej, Trofima Kuzawki, s. Michała, Emiliana Weremczuka, s. Tychona, Jana Martyniuka, s. Doroteusza, Dymitra Zyszczuka, s. Bazylego, Anastazji Zysczuk, Bazylego Siwieńko, s. Bartłomieja, Filipa Trociuka, s. Stefana, Maksyma Zyszczuka, s. Jakuba, Krystyny Zadorożnik, Prokopa, Andrzeja i Marii Zadorożników, dzieci Jeremiasza, Katarzyny Zańko, c. Filimona, Marii Smal, c. Tymateusza, Jakuba Weremczuka, s. Mirona, Marianny Weremczuk, Antoniego Sierguca vel Sergucia, s. Dymitra, Potapa Panasiuka, s. Jana, Stefana Panasiuka, s. Potapa, Romana Pokiśluka, s. Stefana, Prokopa i Mikołaja Kuzawków, ss. Konstantego, Anny Bosackiej, c. Bazylego, Józefa Bogdana, Konstantego i Jana Bogdanów ss. Józefa, Zofii Jermak vel Jarmak, Anny Iwaniuk, Agaty Mulawka, Wiery Kościuczyk, Olgi Zańko, Eudokii Darkowicz, c. Bazylego, Maksyma i Agaty Trociuków, Anny Sierguc, Cypriana, Charytona, Piotra, Jana i Pelagii Zańków, dzieci Tomasza, Leoncjusza Gryniewicza, s. Cypriana, Eudokii Gryniewicz, c. Ignacego, Stefana Sikorskiego, s. Izydora, Praksedy Sikorskiej, c. Korneliusza, Bazylego, Łukasza, Nauma, Charytona, Eudokii i Teodora Trociuków, Praksedy Bosackiej, c. Szymona, Trofima Łukasza, Mikołaja, Natalii i Jana Jackiewiczów, Agrypiny Zadorożnik, Anny Szybunia, Wiery Harbaruk, Eufemii Kosieniuk vel Kosienuk, Pawła Bosackiego, s. Eustachego, Mirona Bosackiego, s. Maksyma, Andrzeja Bosackiego, s. Maksyma, Teodory I voto Bosackiej, II voto Stepaniukowej, Marii Bosackiej, Teodozji Smal, Michała Bosackiego, s. Nicefora, Eufrozyny Bosackiej, Włodzimierza Zadorożnika, s. Jakuba, Tatiany Trociuk, c. Jana, Marianny Tarasiewicz, Bazylego Trociuka, s .Jana, Anny Jackiewicz, Pelagii Statiwka, Trofima Bosackiego, s. Stefana, Maksyma Panasiuka, s. Tomasza, Jana Darkowicza, s. Potapa, Korneliusza Bosackiego, s. Maksyma, Ksenii Bosackiej, Justyny Zańko, Melanii Trociuk, Anastazji Zyszczuk, c. Jana, Andrzeja Trociuka, s. Jana, Jana Zyszczuka, Marii Nowik, Cypriana Zańko, s. Tymoteusza, Ignacego Pokiśluka, s. Konrada, spadkobierków Zadorożnika Cyryla, s. Tomasza, spadkobierców Panasiuka Bazylego, s. Romana, spadkobierców Bosackiego Leona, s. Juliana, sp-ców Seweńki Jana, s. Piotra, sp-ców Bosackiego Pawła, s. Szymona, s. Juliana, sp-ców Seweńki Jana, s. Piotra, sp-ców Bosackiego Pawła, s. Nikona, Dymitra i Antoniego Trociuków, ss. Grzegorza i spadkobierców Sergucia Teodora, s. Jana;

231) działka Nr 56, o powierzchni 10,9192 ha, położona przy wsi Przyłuki jako grunta cerkiewne (popówka) z posiadania Konsystorza Duchownego Poleskiego i

232/2) działki gruntu o ogólnej powierzchni 6, 5486 ha, położone we wsi Przyłuki z posiadania Jana Łuciuka, s. Juliana.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do nieruchomości w kancelarii Wydziału Hipotecznego w Brześciu n/B., przy ul. St. Batorego pod Nr 31, pod skutkami prekluzji przewidzianej w art. 153 Ustawy Hipotecznej z roku 1919.

Brześć n/B., dnia 15 czerwca 1939 roku.

p. o. Pisarz Hipoteczny
L. Dmowski.

Z OKRĘGOWEJ RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Okręgowa Rada Adwokacka w Wilnie niniejszym podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady następujący petenci:

o wpis na listę adwokatów:

1) **Wojtkiewicz Daniel** — Sędzia okręgowy w stanie spoczynku, zam. w maj. Chocieńczyce, p-ta Chocieńczyce, pow. wilejski z siedzibą w Mołodecznie.

2) **Zaniewski Józef** — Sędzia okręgowy w stanie spoczynku, zam. w Wilnie, ul. Krzywe Koło 24/4, m. 6, z siedzibą w Szczuczynie k/Lidy.

O wpis do wykazu kandydatów na listę adwokatów:

1) **Josielewicz Aron** — egz. aplikant adwokacki Izby Wileńskiej, zam. w Nowogródku, ul. Kościelna 9, z siedzibą w Nowogródku.

O wpis do wykazu kandydatów na listę aplikantów adwokackich:

Mołczadzki Lejb — b. egz. aplikant sądowy Okr. Sądu Apelac. w Wilnie, zam. w Lidzie, ul. Suwalska 21, pod patronatem adw. Beniamina Cyderowicza.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor — MARIA SIENKIEWICZÓWNA.

Drukarnia „ZORZA“ Wilno, Wileńska 15.